

Antonius Martinus Comschütz

MISLI

SLOMŠKOVO LETO

Letnik XI

1962

Štev 10

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

FINŽGAR!

Imamo v zalogi že tudi nadalj-
nje zvezke Finžgarjevih izbranih
spisov:

III. zvezek z raznimi novela-
mi. £ 1-0-0.

IV. zvezek z raznimi povestmi
in igro Razvalina življenja.
£ 1-0-0.

VI. zvezek: Povest o dekletu,
Gostač Matevž, Mirna pota in
več drugih povesti — £ 1-0-0.

Vsi zvezki v platno vezani. Za
poštino dodajte kak šiling.

Naročajte na naslov: MISLI
6 Wentworth St.
Point Piper, Sydney

VSE ODDANE!

Celovških mohorskih
knjig, ki nam jih je pu-
stil dr. Mikula, nimamo
več pri MISLIH. Vse so
šle!

Ima pa še nekaj kolek-
cij teh knjig p. Bazilij v
Melbournu. Kdor jih še
hoče imeti, na mu piše in
priloži en funt za knjige,
2 šilinga za poštino.

Naslov:

Rev. Basil Valentin
19 A'Beckett St.,
KEW, Vic.

"MISLI"

ZEMLJIŠČA OB MORJU na South Coast

od £ 145 dalje na petletna odplačila.

Idealna očiščena zemljišča, varna obala za plavanje,
odličen ribolov, plodna zemlja

Nova naselja, dobra priložnost za majhne investicije.

Za podrobna pojasnila telefonirajte: J. Klemenčič, 929-456
ali 511-194 ali pišite na:

WILLMORE AND RANDELL PTY. LTD.

Crn. Glen & Alfred Sts. MILSONS POINT, NORTH SYDNEY.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in
razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Pripo-
ročamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-
no.

NA BOŽJI DLANI — Kociprov roman iz Slovenskih
goric. £ 1-0-0.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno de-
lo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-
go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen
roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna
akcija. — £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča.

Oceno napisal L. Klakočar v julijski številki
MISLI. — £ 1-0-0

TRI ZAOBLJUBE — krasna Jalnova povest iz
zbirke VOZARJI. — šil. 10.

IZPODKOPANA CESTA, druga zelo priljubljena
Jalnova povest, cena: šil. 10-0.

JERČEVI GALJOTI. — Gorenjska povest Karla
Mauserja. £ 1-0-0.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-
ka Cajnkara iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

H E P I C A, vesela povesti o gorenjski papigi, iz-
dala Slov. Kulturna Akcija — £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Ak-
cija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

VSA POTA VODIJO V RIM

DR. JAKOB UKMAR V TRSTU, znani cerkveni dostojanstvenik in velik Slovenec, je nekoč v pridigi izrekel naslednje besede:

“Občni cerkveni zbori so sicer koristni, ker se tam težavna vprašanja vsestransko obdelajo, vendar ne premorejo tamkaj zbrani škofje nič proti papežu, niti nimajo daru nezmotljivosti v verskih in moralnih zadevah, če niso združeni s papežem. In prav ta močna oblast papeževa je, ki drži avtoriteto škofov; sicer škofje nujno zapadejo civilni oblasti, kakor se to vidi pri naših ločenih bratih na Vzhodu. Po božji naredbi imajo sicer tudi škofje vladno oblast nad posameznimi škofijami, vendar so vsi skupaj podložni papežu kot nasledniku sv. Petra, ki je bil poglavar zbora apostolov.”

Z globokim prepričanjem, da so vse gornje besede točne in neovrgljive, je nekaj nad 2.000 katoliških škofov z vsega sveta nedavno odpotovalo v Rim in ob času, ko se bodo te vrstice brale, bodo zborovali pod papeževim vodstvom v baziliki sv. Petra. Tako smo dočakali zgodovinske dneve II. Vesoljnega Vatikanskega Zbora.

Tudi ta zbor bo “koristen”, ker bo “težavna vprašanja vsestransko obdelal.”

Kaj pričakuje od tega zbora sv. Oče sam? Kak mesec pred začetkom zbora je govoril po radiu in izrekel upanje, da bo zbor “zacelil rane, ki jih je povzročila druga svetovna vojna.”

Veliko upanje! Bog ga usliši!

Ogromna množica škofov, ki je zbrana v Rimu, ima torej isto misel, kot jo je povedal dr. Ukmar.

To drži. Toda poleg te misli in vere obstoje v zadevah Cerkve in sveta zelo mnoga in različna “težavna vprašanja,” ki bo Zbor o njih razpravljaj. Glede teh vprašanj nikakor ni pričakovati, da bo v vseh glavih ena sama misel. Kar ne spada naravnost pod božjo postavo, je prepuščeno Cerkvi, da uredi. In preden se odloči in uredi, se misli krešejo, se besede češejo, morda celo pobijajo. Ne more biti avtomatično istih misli škof iz Japonske s škofom iz Brazilije. Drugače vidita, drugače mislita, drugače hočeta. In sta svobodna, da svoje misli povesta, pa tudi vsak po svoje glasujeta.

Prav zaradi teh okoliščin bo Zbor zanimiv za vse, ne zgolj za katoličane. Že zdaj govorijo o “desničarjih” in “levičarjih” med škofi, govorijo tudi o “sredincih”, ki bodo skušali razna skrajna mnenja spraviti v sklad in napraviti “kompromis”. Da so pa razne reforme potrebne, zlepa nihče ne taji.

Svetu bo Zbor kajpada najbolj zanimiv s teh vidikov. Lahko pričakujemo, da bo svetno dnevno časopisje Zbor opazovalo zlasti skozi te oči in skozi te oči o njem tudi poročalo. Niti ne bo manjkalo opazk, kako zelo “človeško” bo marsikaj v Rimu te tedne in mesece.

Mi se bomo pa spomnili nadaljnjih besed dr. Ukmarja iz tiste pridige:

“In vendar v nobeni državi, v nobeni zgolj človeški ustanovi ni toliko prave svobodne kakor v pravi Cerkvi Kristusovi.”

NAJVAŽNEJŠI SLOMŠKOV SPOMENIK

P. Odilo OFM

TO JE ŠKOFIJSKI SEDEŽ V MARIBORU.

Slovenci onstran Drave so vsa stoletja pripadali v verskem oziru nemškemu Salzburgu, ki je bil trdnjava ponemčevanja. Kasneje je bila ustanovljena škofija v Grazu, ki je bila seveda tudi popolnoma nemška. K tej škofiji so dolga stoletja pripadali vsi naši ljudje do Drave: vse ozemlje od Ptuja in Maribora, sedanje Slovenske gorice. Tudi prekmurski Slovenci bi bili popolnoma odrezani od materinega naroda, če bi Maribor ne bil postal sedež slovenske škofije.

Ker je bilo ozemlje spodnje štajerske desno od Drave do Save prideljeno leta 1778 tedanji lavantinski škofiji, ki je takrat postala pretežno slovenska, se je Slovencem onstran Drave vedno zbujala želja, da bi bili prideljeni tej škofiji. Toda ta želja je imela tri mogočne nasprotnike: Salzburg, Graz in cesarski prestol na Dunaju. Avstrijski cesar je leta 1832 odločil "enkrat za vselej", da se morajo vse tozadevne obravnave prekiniti in sedež škofije ostane "na veke" v št. Andražu na Koroškem. Maribor in Ptuj ter vse Slovenske gorice ostanejo pri Grazu. Na Maribor so pri tem prav malo mislili, ker je bil premočna nemška trdnjava; če bi bil sedež lavantinske škofije prestavljen, bi bil takrat prestavljen ali v Celje ali pa v Slovensko Bistrico, kar bi seveda bilo mnogo boljše kot št. Andraž. Toda meja škofije bi bila vseno Drava. Nihče si ni upal več misliti na to zadevo. Le S l o m š e k je imel pogum, da je to vprašanje zopet načel ter ga je z veliko energijo, kljub vsem težavam in oviram, tudi izpeljal. V tej zadevi gre res glavna zasluga velikemu Slomšku. To potrjuje sam slonografski nadškof Tarnoczy v svojem pismu na vlado dne 21. julija 1853, kjer pravi:

"Težave v tej zadevi so take, da za srečno rešitev zahtevajo res popolno soglasje in največjo poštrevolnost od strani lavantinskega škofa. In ravno ta temeljni pogoj, ki so se radi njega izjalovili vsi prejšnji poizkusi, je zdaj v razveseljivi meri tu. Knezoškof Anton Martin S l o m š e k mi je dal ne le popolno pritrditev, temveč izrazil tudi nujno željo, da se tej kričeči potrebi odpo- more".

Škofovska prijatelj

Previdnost božja je bila, da sta Slomšek in nadškof Tarnoczy postala velika prijatelja, saj je bil škof Slomšek celo eden sopsvetiteljev, ko je bil Tarnoczy konsekriran za škofa. To prijateljstvo je bilo vzrok, da je nadškof selitev lavantinskega sedeža tako krepko podpiral pri vladi. Ne samo, da je zadevo podpiral, temveč naravnost z vso močjo potiskal, dokler ni dobil uradnega potrdila. Celó ostro je nastopil proti sekovskemu ali graškemu škofu glede razmejitve. Med vsemi slonografskimi nadškofi ima Tarnoczy največje zasluge za Slovence. "Imeni Tanoczy in Slomšek ostaneta pri nas neumrljivi", je zapisal zgodovinar. Pravijo, da so bili predniki nadškofa Tarnoczyja Slovaki.

Razmre v dotedanji lavantinski škofiji so bile nenaravne in nevzdržne. Škofija ni imela do leta 1809 nobene gimnazije, ne bogoslovja; pomagati si je morala z duhovniki iz vseh mogočih dežel. Šele Slomšek je odprl leta 1850 nekako podružno semenišče za četrto leto bogoslovja. Škofijski sedež je bil ob skrajni meji, kamor ni vodila nobena železnica. Škofija je imela le tri nemške dekanijske ter sedemnajst slovenskih. Nemške duhovnike so mogli uporabiti le v treh nemških dekanijah. Potem pa različnost dežele! Spodnji štajercji do Drave so bili že skoraj 70 let skupaj s Korošci, pa so vendar štajerski duhovniki smatrali za preganstvo in kazni, če so bili nastavljeni na Koroškem, nasprotno pa so se koroški duhovniki čutili kot tujce na štajerskem. Nemški duhovniki pa sploh niso imeli možnosti, da bi prišli v lepše dele škofije na štajerskem. Vse to je Tarnoczy natančno in izborno razložil graški krajevni vladi.

Težave

Vlada predvsem ni hotela prevzeti nobenih stroškov, ki so bili zvezani s premostitvijo škofijskega sedeža. Slomšku je zadeva delala nepopisne skrbi in žrtve. Bolestno je večkrat vzkliknil: "Za mojo osebo je ta selitev le žrtev. Jaz ne bom nič dobrega doživel, morda moji nasledniki; mene čakajo le trudi in skrbi".

Tri posebno velike težave so se pokazale: Prva:

Misli, October, 1962

V mariborskem okrožju ni primernege mesta, ki bi imelo pripravne prostore za škofijski sedež. **Dru-ga težava:** Vsa posestva lavantinske škofije so bila na Koroškem. **Tretja:** Novo zaokrožena škofija bo brezpogojno potrebovala lastno bogoslovno semenišče, s čemer bodo združeni silni stroški.

Treba je bilo res jeklenega značaja. In tak mož je bil Slomšek. Pomagal mu je zlasti takratni mariborski župan Otmar Reiser in Marko Glazer, župnik pri Sv. Petru pri Mariboru. Mestna občina je dala za nakup škofijske palače 20.000 goldinarjev, meščani so zložili 11 tisoč, duhovniki so prispevali 10 tisoč in okrožni glavar je preskrbel 20.000. Tako je bila prva težava izdatno premagana. Dne 28. oktobra 1856 je cesar sprejel predlog razmejitve škofije na Koroškem in štajerskem; dne 20. maja 1857 pa je sledila potrditev premestitve škofijskega sedeža in razmejitve škofij tudi v Rimu. Za izvršitelja papeškega odloka je bil določen nadškof Tarnoczy, kar je bilo Slomšku v veliko pomoč.

Razmejitve

Velika nasprotstva so bila glede razmejitve s sekovsko ali graško škofijo. Cerkvena in svetna oblast v Grazu sta vztrajali, da mora biti meja nove škofije politična meja med graškim in mariborskim okrožjem. Slomšek ni mogel na noben način drugega kakor vdati se, sicer bi lahko zopet vse v vodo padlo. Tako je žal ostalo še kakih 30.000 Slovencev pod graško škofijo. Po 100 letih so se vsi potopili v morju germanizma. Le Marija Snežna in Sv. Duh na Ostrem vrhu sta pozneje prišla pod novo državo Jugoslavijo in tako tudi cerkveno pod mariborsko škofijo.

Premestitev škofijskega sedeža se je izvršila v jeseni leta 1859. Že skoraj eno leto prej je vzel škof Slomšek ganljivo slovo od svojih duhovnikov na Koroškem. Slovo je bilo naravnost pretresljivo. Vse darove od duhovnikov je odklonil, češ da krška škofija ravno tako potrebuje podporo. Priporočil je vdanost novemu škofu in nagovor sklenil z besedami: "**Mene pozabite, ne pozabite pa mojih nauk!**" To je napravilo na duhovnike nepopisen vtis. Molče in s solzami v očeh si se razšli. Štajerski Slovenci so bili rešeni, koroški izročeni na milost in nemilost nemške škofije.

Dne 22. oktobra so se zbrali pri nadškofu v Salzburgu škofije: krški, lavantinski in sekovski, da so v posebnem **solnograškem dogovoru** (Conventio Salisburgensis) natančno določili čas in način izvršitve papeških odlokov. Sklenili so, da s 1.

junijem 1959 preide koroški del dosedanje lavantinske škofije pod oblast krškega škofa; s 1. septembrom istega leta, pa pridejo dotedaj sekovske dekanije mariborskega okrožja pod oblast lavantinskega škofa.

Na tem dogovoru je bilo tudi sklenjeno, da je meja med obema škofijama nezadovoljiva in le z a č a s n a, ter je zadeva obeh škofov, da vse pravično uredita. Toda o tej pravični ureditvi Gradec nikoli ni hotel nič slišati.

Selitev

Spomladi 1859 se je začela selitev iz št. Andraža v Maribor, deloma po suhem, deloma po Dravi s splavi. Zadnjega maja 1959 so lavantinski kanoniki zaključili svoje korne molitve v šentandraški stolnici. Žalostno je izzvenel poslednji A M E N : Danes in nikdar več!

Škof Slomšek se je poslovil od št. Andraža na Veliki šmaren in je naslednji dan odšel proti Mariboru, kamor je dospel natihoma 19. avgusta 1859. Dne 4. septembra je slovesno vzel v posest svojo novo stolnico sv. Janeza Kristnika. Prejšnjo nedeljo so duhovniki prebrali zadnje pismo graškega škofa, ki se je poslovil od slovenskih vernikov. Nepopisno je bilo veselje nad prihodom novega škofa, povsod znanega ljubljenege Slomška.

Dne 2. septembra zvečer od 6-7. ure je po vsej novozaokroženi škofiji zvonilo. Zvonovi so vriskali od veselja in naznanjali nov dan, novo dobo starodavne škofije. Med tem časom so lavantinski kanoniki v novi stolnici peli prvokrat obvezni brevir.

Na angelsko nedeljo 3. septembra je bil Maribor kot mravljišče: Vse je hitelo k slovesnosti. Slovesni sprevod s škofom se je vršil po mestu od Glavnega trga v stolnico. Pravijo, da je bil to najveličastnejši prizor v zgodovini lavantinske škofije, ki je bila takrat že stara nad 600 let.

Škof Slomšek je v stolnici najprej pridigal, potem, ko so se mu poklonili novi verniki. Imel je oni pomenljivi govor: Kaj pričakujete vi, verniki, od mene; kaj naj pričakujem jaz od vas? Kaj pričakuje Bog od nas vseh? Končal je v preroškem duhu: "Iz tega vzvišenega sedeža se bo odslej razlegal glas nadpastirja, iz tega častitega kraja bodo odslej lavantinski škofje s svojo pastirsko palico pasli čredo Gospodovo. Kdo more pojmiti pomembnost tega veličastnega dneva? Kdo more razumeti dalekosežnost tega, za našo domovino tako veselega dogodka?"

Četrť milijona Slovencev je tisti dan vriskalo od veselja in radosti.

pozabil tipka

★ PO MOJI ZADNJI TIPKARIJI SMO IMELI v Melbourne obisk urednika "Misli". Kot nalašč je bil med nami ravno na nedeljo, ko je mladina Slovenske šole priredila Slomškovo proslavo (16. septembra) z igrico petdejanko "Mačeha in pastorka". P. urednik "Misli" je po predstavi otrokom razdelil knjižne nagrade. — Iskrena zahvala tudi gđc. Rozini Žižekovi, ki je bila v pomoč Anici, in ne nazadnje Ančkinemu bratu Štefanu in Kodrovemu Jožetu.

Prostovoljni prispevki gledalcev so znesli £ 16-9-4, ki smo jih porabili za kritje stroškov predstave, preostanek pa bo za stroške skozi šolsko leto.

★ Krstile so medtem sledeče slovenske družine: Dne 8. septembra je bila pri Mariji Pomagaj v Kew krščena Andreja Martina, hčerka Andreja Vučko in Antonije r. Baligač iz Coburga. V Adelaidi (St. Peter's) pa je bil isti dan krščen Gabriel Fabij, sinko Petra Jakša in Lucijane r. Gus. — Dne 9. septembra smo krščevali v St. Albansu, kjer je zajokal Stanislav Danilo, sin Viljema Bauer in Kristine r. Baligač. — Dne 16. septembra so prinesli k Mariji Pomagaj Hermino Marijo, prvorojenko Hermana Muster in Ane r. Rus, North Fitzroy. Lauro pa je prinesla h krstu družinica Ivana Sankovič in Frančiške r. Tonc iz Brunswicka. — V Adelaidi (cerkev Srca Jezusovega, Hindmarsh) je bil krst dne 23. septembra: Družina Ivana Luter in Angele r. Denša je dobila Jožefa Davida. — Iz West Airport-a so prinesli dne 29. septembra na naše avstralske Brezje Franca Albina, prvorojenka Albina Kurinčič in Amalije r. Rojc. V Essendonu pa sem ta dan krstil Suzano Marijo, prvorojenko Antona Kirn in Silve r. Ludvik. — Naslednji dan smo imeli slovenski krst v Newportu, kjer sta Janez Mihelčič in Valentina r. Frlic dobila sinka Janeza Franca. Bog daj srečo vsem družinam!

★ Navadno napišem kako za smeh o naših malčkih. Danes vas bom pa najbrž spravil v smeh z lastno zgodbo. V dokaz bo, da v pozabljivosti prekašam našega p. urednika. Pred nekaj dnevi sem namreč potegnil robček iz žepa in se pošteno useknil. Pa sem hitro zaznal, da je robček malo čudne sorte. Bil je — namizna servieta. Iz katere mize in pri kateri družini sem jo pobral — mi je pa uganka. Samo tisti jo lahko razvozljajo, ki po mojem obisku pogrešajo servieto. Upam, da ne mislijo, da na takle prekanjen način zbiram serviete za naš slovenski hostel . . .

★ Poroke bi danes omenil tri: Dne 15. septembra sta stopila pred oltar cerkve sv. Avgustina v Yarraville Jože Kapušin in Ana Marija Uršič. Ženin je Belokranjčan, rojen v Radovici, nevesta pa je iz znane Uršičeve družine in rojena pri Sv. Luciji na Soči. Jože je že lep čas urednik "Vestnika", Ana Marija pa je v tem poslovnem letu tajnica naše organizacije. Upam, da bosta tudi nadalje delovala za našo izseljensko skupnost. O Jožetu bi rad omenil še to, da je bil prvi fant, ki sem ga pripeljal pred dvema letoma v slovenski hostel. Vem, da ne bo pozabil, kako sva si sama kuhala večerje. — Druga poroka tega dne pa je bila pri Mariji Pomagaj v našem hostelu, kjer sta stopila pred oltar Štefan Krampač (bivši fant hostela) in Cecilija Kreslin. Ženin je iz Trnja, nevesta iz Gornje Bistrice, oba pa iz župnije Črensovci, Prekmurje. Kar v našem hostelu smo priredili prijetno domačo "ohcet". — Dne 22. septembra pa sta si v Adelaidi (cerkev Srca Jezusovega, Hindmarsh) obljubila zvestobo Anton Ivančič in Hedvika Smodiš. Ženin je bil rojen v Malih Ločah (župnija Hrušica, Slov. Prim.), nevesti pa je stekla zibelka v Beltincih, Prekmurje.

Vsem trem parom želimo obilo sreče na življenjsko pot!

★ Melbournski Slovenci! Na prvo nedeljo v novembru (4. novembra) bomo zopet poromali na naše grobove na keilorsko pokopališče, nato pa se udeležili evharistične procesije v Sunbury. Odhod bo z avtobusi takoj po slovenski maši v Burnley. Posebej vabljene vse narodne noše in seveda vsi pevci!

Vsi, ki žele dobiti prostor na avtobusih, naj mi javijo najkasneje do 25. oktobra, da bom pravočasno vedel za število.

★ Dne 8. septembra zjutraj je na svojem stanovanju v Essendonu nenadoma umrl rojak Mihael Breschnik. Rojen je bil dne 11. aprila 1908 na Hoheneku pri Celju kot sin celjskega zdravnika Dr. Franca Breschnika. Pokojnika so pokopali dne 12. septembra na fawknorskem pokopališču. Več podrobnosti pa mi ni znanih, razen tega, da zapušča ženo in dve hčeri. Vsem naše iskreno sozalj!

★ Pa se ozrimo še na naše najstarejše rojake. Kar lepo število imamo mamic in očkov, največ slovenskih mamic, ki so s trudom in brigo vzgajale svoje otroke in dolga leta skrbele, kako jim gre po svetu, ko so se enkrat razkropili. Ti otroci so si ustvarili novo življenje v Avstraliji, se poženili in pomožile in si s pridom ustvarili svoj dom. Danes imajo hišico in vse udobnosti, ponajveč tudi avto in končno (žal je to v mnogih primerih zadnje na vrsti!) pride na vrsto družinica. Potem pa jih čudno gane ljubezen do matere, kateri pišarijo domov o svoji sreči in pošiljajo slike: Semkaj naj pride! To bo presenečena, ko bo videla, kako tukaj živimo!... Spet se spomnijo, da je v Melbournu tudi slovenska maša in pater, ki ureja papirje za emigracijo in za brezobrestno posojilo preko katoliškega imigracijskega urada. In tako se zgodi, da pride stara, verna slovenska mamica v novi svet, željna, da preživi svoja poslednja leta brez skrbi pod streho svojega ljubelega otroka.

Otrok prav po otroško uživa, ko se mati čudi hiši in udobnostim in avtu in vsemu... Razkazuje ji vse, obujajo spomine in pripoveduje ji o teh letih, ko se nista videla. Vsega tega je v nekaj dneh konec, potem pa se začne druga pesem. "Žena bo šla delat, saj zdaj imamo tebe, da čuvaš otroke... Gremo na obisk k Avstralcem, le doma ostani, ko ne znaš angleško... Mi ne gremo več v cerkev, kaj bi ti hodila sama in peš..." Itd... Kaj drugega prinese vse to kot domotožje in razočaranje. Ni dolgo, ko mi je taka slovenska mamica v solzah

rekla: "Ko bi ne bilo morja, bi se peš odpravila proti domu. Raje jem doma enkrat na dan kos trdega kruha, kot da sem tukaj pri sinu za neplačano deklo brez družbe in brez nedeljske maše. Pa še očitke moram poslušati, da sem sitna in ne-hvaležna..."

Saj vem, da — hvala Bogu! — niso vsi pri-meri taki. Tudi razumem, da lahko stare ljudi (kaj bi jih ne, saj še mlade!) domotožje premaga, da postanejo čemerni in čudaški. Dejstvo pa je: "Če hočeš presaditi cvetko, jo moraš izrjavati z zemljo vred in dati ji moraš tudi na novi gredi več ali manj iste pogoje, drugače bo usahnila. Ni dovolj samo pripeljati semkaj starše in jim plačati pot ter misliti, da je dovolj zanje, da imajo vsa-danji kruh. Nadomestiti jim moraš tudi vse doma-če okolje, ki so pustili za morjem. Kaj je lepše za slovensko mamico, kot slovenska maša, kjer sliši domačo besedo in domače petje! In da jo pripelješ k slovenski odrski predstavi, na slovenski izlet, da sreča druge, da se razgovori po domače in najde stike z rojaki svojih let. Če svoji mamici ne privoščiš tega veselja in nočeš zanj žrtvovati niti ure nedeljskega dopoldneva ali večera, potem se ne čudi, da je razočarana in nezadovoljna. Res škoda, da si ji v svoji sebičnosti zagrenil še zad-nja leta življenja, ki je bilo polno skrbi in molit-ve in blagoslovov zate.

Rad bi zbral imena in naslove vseh naših slovenskih mamic in očkov, pa bi od časa do časa na-pravili, da bi se sešli pri Mariji Pomagaj v našem hostelu. Prepričan sem, da bi se počutili kakor doma in bi tudi Avstralijo gledali v drugi luči. Bi mi pomagali pri tem načrtu?

SLOVENC V ARGENTINI, posebej v samem Buenos Airesu, so sredi septembra prestali mnogo strahu. Seveda ne samo Slovenci, mi smo pač naj-prej nanje mislili in se zanje najbolj bali. Za las je manjkalo, da ni izbruhnila krvava civilna vojna. SVOBODNA SLOVENIJA opisuje precej na drob-no, kako je bilo tiste dni. Seveda je pa vsaj po-vršen pregled dogodkov sproti prinašalo tudi av-stralsko časopisje. Na vso srečo so se nazadnje pobotali — Bog daj, da ne samo za nekaj mesecev! Bali smo se že, da je nastal kljub pobotanju velik nered, zakaj pošta od tam v Avstralijo je kar prenehala. Prve dni oktobra je pa le spet prišla in prinesla na en dan kar štiri zaostale ZRAČNE pošiljke "Svobodne Slovenije." Najnovejša številka je povedala, do so imeli vse tiste tedne — poštni štrajk.

Z Vseh Vetrov

AMERIKANEC MR. R. BARNETT ne more biti človek brez izobrazbe in tudi ne brez šol, ki človeka izobrazijo. Saj so ga Amerikanci izvolili na zelo odgovorno mesto, naredili so ga za guvernerja države Mississippi. Le zvezni predsednik v Washingtonu ima večjo odgovornost in oblast, takoj za njim pridejo guvernerji poedinah držav. In vendar je Mr. Barnett eden največjih današnjih slepcev — duševnih. Izjavlja, da rajši gre v ječo kot da bi dovolil ameriškemu črncu vstop na univerzo v svoji državi. Vdal se je šele vojaški večji sili. Po njegovih "načelih" smejo samo beli študirati na univerzi in to v državi, ki je zelo nagosto poseljena s črnci. Študenta, ki se je skušal vpisati na univerzo, je dal s policijo pognati proč. Izzval je skoraj pravo civilno vojno. Za tako zaslepljenost ni besede v človeškem jeziku. Prav z vsakega vidika je vredna najostrejše obsodbe. Toda dandanes človeku nehoti pride na pamet še posebno vprašanje: Kako naj te vrste "inteligence" zajezijo prodiranje komunizma še v ostali svobodni svet? Sicer pa: Kako si razni Barnetti predstavljajo svobodo?

STRAH PRED BOMBAMI je napravil, da so v Rimu začasno zaprli največjo katoliško cerkev na svetu, baziliko sv. Petra. Ko so jo preurejali za zasedanje vesoljnega cerkvenega zbora, so našli v njej bombe. Bojijo se, da bo poskusov poškodovanja z bombami še več. Nazadnje res ni čudno, da zagrizeni sovražniki Cerkve, ali pa tudi zgolj ljudje s počenimi možgani, izrabljajo lepo prilžnost, da bi zasedanje Zbora motili, morda celo onemogočili. Spet neverjetna zaslepljenost! Res je "prilika" kot nalašč. Pa še lepša bo. Domala vsi kardinali in škofje s papežem vred bodo zbrani v baziliki, ena sama "poštena" bomba iz zraka na baziliko, pa bo konec katoliške Cerkve... Tako bi utegnil kdo računati, če je dovolj zaslepljen. Morda bi to držalo, če bi bila Cerkev človeška ustanova. Ker jo je pa ustanovil Kristus in ostal njena nevidna glava, tudi kakšne bombe, naj bodo še tako uničujoče, ne bodo veliko opravile.

SOVJETSKI KOMUNIZEM in vsa njegova svetovna organizacija pač ni toliko zaslepljen, da bi se lotil uničevanja vere v Boga z bombami. Računa z izkušnjami, ki mu jih daje zgodovina. Z nasiljem se vera ne odpravi, pa tudi ne "z ad-

ministrativnimi odloki," kot so izjavili komunisti v Jugoslaviji. Treba je "vzgoje," pouka in dokazovanja, da je vera v Boga v resnici "praznoverje". Od časa do časa povzdignejo glas, da je še preveč vere na svetu, naj vendar že enkrat ljudje sprevidijo, da je znanost veri spodkopala tla! Nepristranski opazovalec pa lahko dožene, da je zapadnjaški materializem boljši uničevavec vere kot vzhodnjaški komunizem. Materializmu ni treba, da bi imel "znanstveno" izdelan poučni sistem. Treba je človeka samo spraviti v službo "mamoni", pa ne bo mogel "služiti Bogu" — tako je povedal Kristus že pred blizu 2000 leti. Samo okoli sebe poglej — morda še bolje: sam vase — pa se prepričaj, da je res tako.

V AINETU V TIROLAH je monsinjor dr. Jože Jagodic slavil 40letnico mašništva. Jubilant je bil pred vojno škofijski kancler v Ljubljani, po vojni je šel v begunstvo in je sedaj župnik med Nemci v Tirolah. Njegovi župljani so mu priredili izredno lepo slovesnost, o kateri so obširno poročali avstrijski listi. Slavnosti so ne udeležili tudi slovenski pevci iz Bistrice na Koroškem in peli med drugim tudi litanije Matere Božje, ki so jih Tirolci ob tej priložnosti prvič slišali. Čestitke je poslal tudi ljubljanski nadškof Vovk. Dr. Jagodic je storil za Slovence v begunstvu veliko dobrega kot papeški delegat za begunce. Znan je tudi kot pisatelj obširne knjige, v kateri je obdelal življenje in delovanje nadškofa dr. Jegliča.

METOD MILAČ, ustanovitelj in dirigent slovitiga pevskega društva KOROTAN v Clevelandu je prav za desetletnico svojega zbora odšel iz Clevelanda in nastopil novo službo in sicer v mestu Syracuse države New York.

V KONNERSREUTHU na Bavarskem je umrila svetovna znana Terezija Neumann v starosti 64 let. Skoraj štiri desetletja je bila rajnica velika uganka vernim in nevernim, učenim in preprostim. Živela je brez hrane, imela je na telesu Kristusove rane, na njenih udih se je skoraj vsak petek ponavljalo trpljenje Kristusovo, govorila je v zamaknjenju jezike iz svetopisemskih časov. Tisoči in tisoči so bili vsega tega priče. Uganka njenega čudovitega življenja tudi z njeno smrtjo ni razrešena.

Č.G. LOJZE ŠKERL, TRŽAČAN, je te misli povedal

Njegovo predavanje je natisnjeno v duhovniški reviji OMNES UNUM, ki izhaja v Argentini. Tu povzamemo iz njegovega predavanja le nekaj kratkih misli v spodbudo našim naročnikom in bralcem. — Ur.

PRI NAS NIMAMO LJUDI, ki bi bili pravi pogani in bi bilo potrebno med njimi pravo misijonsko delo. Imamo opravka z ljudmi, ki so krščeni, krščansko živijo in jim je treba pomagati, da krščanstvo ostane v njih kot nekaj živega in rodi vedno obilne sadove. A takih ljudi je sorazmerno malo. Naša skrb je obrnjena k tistim, ki so bili nekdanj kristjani in so se od Cerkve in Boga oddaljili in se Bogu in Cerkvi celo odtujili. Ti ljudje nas skrbijo, ker vidimo, da jih je vedno več. Ta odtujenost je dvojna izguba — izguba za Cerkve in za narod.

Ko so naši ljudje izgubili vero v Boga, jih je zajela prevelika brezbriznost za obstanek, napredek in duhovne dobrine. Zgodovina nam ponovno potrjuje, da pomeni oddaljenost od Cerkve in Boga za našega človeka tudi oddaljenost od narodnih dobrin. Morda bo kdo rekel, da to ni važno in tudi potrebno ne. Toda sam sv. Oče papež naroča oznanjevalcem evangelija, naj čuvajo nad civilizacijo in kulturo raznih rodov in narodov ter jo modro povezujejo s katoliškim naukom. V ta namen celo pozivlje k molitvi, da bi misijonarji to zmogli.

★

Vedno so živeli ljudje, ki v Boga niso verovali, a ta nevera nekoč ni imela tako poraznih posledic kot dandanes. Ponekod je bilo včasih versko življenje tako ukoreninjeno, da je bilo težko v javnosti pokazati nevero. Pri mnogih pa je bila vera le neka tradicija, versko življenje gola navada. In v tem najdemo razlago, zakaj marsikateri naš človek, ko pride v drugačno okolje, kmalu pretrga vsako zvezo s Cerkvijo in Bogom. Verske stvari so mu bile le neka navada brez trdnih korenin, brez globokega prepričanja. Zadostoval je majhen piš in človek je omahnil. Zašel je med drugačne ljudi, med take, ki ne hodijo k maši in

sploh v cerkev, pa je brz tudi sam nehal hoditi. In to je nesreča naših ljudi, ki so šli od doma po svetu.

Nekateri si ne upajo govoriti o Bogu ali ga priznati s svojim življenjem, ker se bojijo, da bi jih drugi zasmehovali. In prav ta napačni strah pred ljudmi je že marsikoga spravil tudi iz cerkve. Človek prenese nasprotovanje, ker rodi v njem odpor. Pred posmehom pa je brez moči in neobrambe. Marsikateri naš človek bi se vrnil v cerkev, ker mu vest tako narekuje, ali boji se, da se bodo drugi iz njega norčevali. Nasprotniki vere se tega prav dobro zavedajo, zato radi uporabljajo zasmeh. To sredstvo jim pride prav pri delu v tovarni, v šoli, v javnosti in v tisku. Mnogo bi se dalo povedati, če bi hoteli omeniti vse neumnosti, ki so jih listi po vojni (v Trstu in drugod) objavili proti veri, Cerkvi in Bogu. Seveda niso skušali z dokazi tajiti Boga in vero vanj, smešili so in pri nepoučenih dosegli svoj namen.

★

Včasih smo preveč naivni in brezbrizni, kaj brezverci pod krinko socializma in komunizma ter svobode delajo in kako izvajajo svoje načrte. Z vso doslednostjo vodijo svojo politiko in vzgojo. Njihov cilj je jasen: ustvariti družbo, ki Boga ne bo poznala in ne častila. Še posebno je potrebna naša opreznost, ker se tako delo včasih skriva pod krinko prosvetnega in kulturnega delovanja. Le prevečkrat nas lepa pesem omami in ne opazimo, da ima že sama beseda "domovina" na jeziku brezverskega komunista čisto drugačen pomen. Danes na žalost iz slovenske govorice mnogokrat odmeva klic mednarodnega brezboštva, ki bi iz lepe slovenske govorice rad napravil govorico brezboštva in bogokletja. Pazimo, da ne bomo s svojo brezbriznostjo dosegli tega cilja tudi omočili!

A pri tem ne pozabimo na nekaj zelo važnega! Slovencem očitajo, da svojih idejnih nasprotnikov sploh ne pogledajo. Ti si grešnik, ti si komunist — jaz te sploh več ne pogledam! Nikar tako! Ne pozabimo na najbolj preprosta pravila človeških odnosov in olike. Naj bodo še tako hudi sovražniki Cerkve, so vendar med tistimi izgubljenimi, ki naše pomoči najbolj potrebujejo. Saj ljubezni-va beseda in prijazno občevanje s takimi ljudmi še nikakor ne pomeni, da soglašamo z njihovimi nazori in njihovim početjem.

ROMANJE V LIVERPOOL

Oglas stran 314.

IZ FINZGARJEVIH SPOMINOV

"Leta mojega popotovanja"

MOJ OČE JE UMEL VZGAJATI. Šibe ni nikoli rabil. Nikdar nisem slišal trdih ali celo surovih besedi. Zahteval je red v hiši, pri delu, pri jedi. Zgodaj nas je naučil, da mora biti red tudi pri jedi. Vse le ob določenih urah. Rezino kruha sva z bratom dobila le po obedu. Če mi je košček kruha padel na tla, je velel oče:

"Poberi in poljubi košček! Ljubi kruhek si užalil, zato ga prosi odpuščanja".

Kajkrat sem v mestu videl lepe kose pogače, ki so jih odvrgli presiti otroci, da so ležali na cesti. Po ulicah srečuješ otroke — šolarje — ki ližejo sladoled, potičke, torte. Saj jim privoščim. Toda vem, da jim s tem obikne slast za preprost obed, in ni čuda, da se ob tem zmrdujejo.

Slaščice v mladosti nisem poznal. Edino rog (kifelje) sem res dobil ob svojem godu, — seveda od mame, a sem ga ves dan hranil, preden sem to dobroto zavžil.

★

Družinsko in versko življenje je bilo v naši hiši tako zgledno, da ga šele danes občudujem; tega tedaj nisem razumel. V družini nas je bilo šest: oče, mati, dva fanta, teta in ded. Vse to je bilo ena sama duša in eno samo telo, če hočete. Glava temu telesu je bil oče, srce pa mati. Vsi drugi smo bili udje.

Nikoli ni bilo v družini prepira. Ded je včasih za malenkosti kaj pogodrnjal, pa je oče vselej tako modro ukrenil, da ni žalil, in vendar gospodaril. Edini vidni prepiri so bili med menoj in bratom. Imela sva en sam ptičnik: pozimi sva lovila ptičke in jih lepo krmila, pa spet ispuščala. Samo kdo naj bi bil gospodar ptičnika? Za to je bil prepir in tudi boj.

Oče se ni dosti zmenil za take otroške vojske. Ko je bilo pa le prehudo, je teta prosila: "Oče, zanori nad njima, da bo že mir zaradi foglovža."

Oče je šel ven, kjer sva se pulila in vojskovala, zagrabil ptičnik (bil je zelo preprost, iz protja), ga vrgel na tla in pohodil, potem se je mirno vrnil v hišo. Bojev in pravd je bilo konec.

★

Vera je bila tako lepa, da si je želim za ves svet take. Nič pobožnjakarstva, nič organizacije, ko na povelje razkazuješ vero in moliš. Vse je šlo samo po sebi: večerna molitev (vedno skupna — rožni venec), zjutraj vsak po svoje, kakor se mu

je ujemalo z delom. Sv. maša, nedeljska, ob delavnikih le za godove in posebne svetnike.

Niti enkrat nisem slišal kletvine, razen en sam primer, ko sva z bratom očeta res razjezila in je zaklel s hudičem. Taka žalost je zvladala po hiši, da nihče ni ne pri obedu ne popoldne spregovoril. Bila je sobota. Mati naju je poslala na večer k spovedi in v nedeljo sva videla, da so bili oče in vsa družina tudi pri sv. obhajilu. Pri kosilu je bilo potem tako lepo in slovesno in toliko ljubezni, da sem še danes ganjen, ko se tega spomnim.

Očeta je tudi vsa duhovščina zelo cenila — zaradi modrosti, pa tudi zato, ker jim je marsikaj povedal, nikoli žaljivo, navadno s humorjem, a po vsej resnici.

★

Ko sem bil v gimnaziji in zlasti v bogoslovju, sva z očetom večkrat modrovala tudi o verskih vprašanjih. Pogovarjala sva se o postu, ki smo ga doma pri nas strogo izpolnjevali. Vseh štirideset dni nismo pokusili niti kanca živalske maščobe in ne koščka mesa, tudi domačega prekajenega ne. V krčmo oče ni zahajal, razen po opravi ali na kakem sejmu.

Pa mu razlagam učeno moraliko o postu: S tekočinami ne prekršiš posta, torej vino v postu lahko pijemo. Dalje mu naštevam vse mogoče ribe in povodne ptice, ki jih tudi smemo uživati. Oče posluša, potem pa mi pikro pravi:

"Te postave so delali samo presiti in bogati ljudje, ki še božjo postavo tako zasuknejo, da jih nič vest ne peče."

★

Tudi tole naj razodeva očetovo vzgojno modrost. V naši hiši ni bilo nikoli nobene igre: ne domine, ne tombole, niti igralnih kvart. Nekoč prideta v nedeljo popoldne dva dijaka iz naše fare. Eden potegne iz žepa kvarte in me povabi, da nekoliko poigramo marjaš. Oče je igro poznal s štajerskega in je prisedel.

Komaj začnemo, vstopi mati. Razburjena gre k mizi in seže po kupčku kvart.

"V naši hiši ne boste igrali na te hudičeve podobice! V ogenj z njimi!"

"No, no, saj ne igramo za denar", jo oče mirno skuša potolažiti.

"Iz naše hiše kvarte ven!"

Pri vratih se obrne in zagrozi očetu:

"Če ne pojdejo kvarte, pojdem jaz!"

Zadrlesknila je vrata za sabo. Nikoli nisem doživel, da bi bila mati, ta nežna žena, tako huda.

Oče se je rahlo nasmehnil in nas poučil:

"Mama je huda. Nič ji ne zamerimo. Dobro ve, kako nekateri fantini prekvartajo cele noči kar v hlevih ob leščerbi. Ve, kar vsi vemo, da je Lušt-

Misli, October, 1962

rek v eni sami noči v krčmi zakvartal kravo, da je tam iz druge fare gospodar Jakopin zakvartal v dveh nočeh dve kravi, ki jih je gnal na semenj. Taka hazardna igra je greh in nesreča. Zato mama kvarte tako sovraži."

Vsi smo umolkni. Dijak, ki je prinesel kvarte, jih je pospravil in smo se napotili po poiđu na sprehod. Pri vratih nas je oče ustavil in rekel:

"Nikoli vam kvarta ne sme biti navada. Iz nje požene korenine strast. Taki kvartopirci nimajo kredita, le prazne žepe in podričane komolce."

★

Očetova avtoriteta (oblast) je bila za vse veljavna. Ko sem bil osmošolec, brat pa vojak, sva morala vselej prositi, da sva smela kak večer v

krčmo. Oče je redno dovolil, a tudi uro napovedal, kdaj se morava vrniti.

Velikonočni ponedeljek sva se zakasnila v prijetni družbi. Mati je bila vsa nesrečna in je ves čas hodila poslušat, kdaj prideva. Seveda naju je takoj pri vratih oštela. Oče je pa mirno rekel (že v postelji):

"Kadar mislita še ostati čez določeno uro, vzemita ta staro v košu s seboj, da je doma ne bomo poslušali!"

Konec, nihče ni zinil besedice. Le mater sva prosila odpusčanja.

Umevno, da mi je bil tak oče prvi učitelj življenjske modrosti. Opisal sem ga tudi v nekaterih svojih povestih in črticah.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

V Paddingtonu:

Franc Anton Kranjc, 12. avgusta, oče Franc, mati Ivanka r. Trebec, živijo v Blacktownu. Novorojenček se je pridružil sestrici Anici. Botrovala Leopold in Erminija Cimprič.

Marko Rutar, 9. septembra, oče Janez, mati Emilija r. Qualizza, živijo v Enfieldu. Mark je tretje dete v družini. Botrovala Antonio in Pina Blasutig.

Gregor Anton Samsa, 25. avgusta, oče Anton, mati Elza r. Stalman. Botrovala Stanislav in Valentina Bec.

Wollongong:

Marija Ferbežar, 29. julija, oče Jože, mati Alojzija r. Perčič. Botra Jaka Božič in Ljudmila Golobewski.

Cabramatta:

Diana Dragica Zrim, 23. sept., oče Karel, mati Neža r. Ropoša. Botrovala Herman Zrim in Lidija Mulukin.

P o r o k e

V Paddingtonu:

Franc Nusdorfer iz Slapa pri Vipavi in **Rudolfa Kovač** iz Lokavcev pri Ajdovščini. Dne 25. avgusta.

Franc Murko iz Ločkega vrha in **Vida Šantelj** iz Studena, Belsko.

Misli, October, 1962

OB ŠESTI OBLETNICI SMRTI

RUDOLF STEMBERGER

Doma je bil iz Podgraj, pokopan v Melbourneu.

Njegovi prijatelji, vaščani in drugi, želijo postaviti na grobu spomenik,

Vsi, ki ste rajnika poznali, ste naprošeni za prispevke, ki jih sprejemata:

P. Bazilij
19 A' Beckett St.,
Kew, VIC.

Franc Vertelj
9 William st.,
Marriekville, N.S.W.
Tel.: LM 5011

NABRAL FRANC VRTELJ, Sydney:

£ 10-0-0 Milan Ličan;

£ 5-0-0: Fr. Vrtelj, Romeo Iskra, Rok Baričič;

£ 2-0-0: R. Stemberger, Angel Uljan;

£ 1-0-0: R. Jaksetič, Iv. Mirkovič, Fr. Valenčič.

Podobno vsoto sta zbrala A. Brne in p. Bazilij v Melbourneu. Lepo se priporočamo še nadaljnjim velikodušnim rojakom.

TAKO JIM JE ODGOVORIL ŠKOF

(Zgodba iz Francije)

OTOŽNEGA JESENSKEGA DNEVA se je v mestecu razširila novica, da je stari župnik umrl. Nekateri farane je novica pretresla. Pa ne zato, kot da bi bili farani večkrat začutili potrebo po starem dobrem župniku. To ne! A bil je ves čas na mestu in pripravljen, če so ga klicali. In to je bilo vsem v nekakšno pomirjenje.

Dekan tistega kraja je poskrbel za pogreb. Nekateri iz fare so se ga tudi osebno udeležili. Zvonilo je ta dan delj kot navadno pri pogrebihi.

"Kdo bo pa danes pokopan?" se je pozanimala županova žena, ki je bila ravno pri nakupovanju na trgu.

"Župnik."

Že se je zbralo pet radovednih žensk, ki so se menile o rajnem.

"Pobožen mož je bil naš župnik."

"To že. Star pa tudi in tako je morala priti njegova ura. Sedaj dobimo novega."

"Seveda. In skoraj gotovo bo mlad."

S tem so si o župniku vse povedale. Lotile so se drugečnega pogovora.

Minilo je že 14 dni po pogrebu, pa se vsaj na videz ni nič zgodilo. V resnici pa le ni bilo vse tako v redu v teh 14 dneh. Dogovorjeni krsti se niso mogli izvršiti, k maši ni zvonilo nobeno jutro, otrokom ni bilo treba h krščanskemu nauku, zato so se doma lovili, da je bilo pri hiši vse narobe. Ženi in neveste niso mogli k poroki, mrlič so morali pokopavati brez duhovnika.

Le verjemite: četudi ta ali oni ni posebno veren, morda je celo brezverec ali vsaj tako živi, kot bi bil, mu je vendar strašno nerodno in hudo, če mora pokopati očeta, mater, otroka... kar tako brez duhovnika, ki bi nad mrtvim truplom spregovoril par tolažilnih besed o nesmrtnosti duše.

Zato se je nekega dne zbralo nekaj mož in so se posvetovali: Le zakaj škof ne pošlje in ne pošlje novega župnika? Da more biti škof tako nemaren! Zakaj neki tako dolgo odlaša? Pa še zdaj, ko bo kmalu božič. Mar bomo celo za sam sveti dan brez duhovnika? Raca ali goska sama, pa naj bo še tako lepo zapečena, vendar še ne zadostuje za božični dan, ko povsod tako ginja pojejo: Božji nam je rojen Sin...

Tako velika je bila skrb za novega župnika, da se je pet mož odločilo za pot do škofa. Povedati mu morajo, da tako vendar ne gre in mora čimprej poslati novega župnika.

"Pa mladega naj pošlje," je poudarila županova žena, ki se je najbolj razburjala zaradi škofovega odlašanja.

In tako se je pet mož odpravilo na pot do škofa. Škof jih je poslušal. Ko so mu dopovedali, kaj hočejo, je še malo pomislil. Potem je rekel:

"Vaša župnija ima okoli 7.000 duš. Toda odkar je fara ustanovljena, še ni dala nobenega duhovnika, prav nobenega. S kakšno pravico zahtevate, da vam dam novega župnika?"

"Prevzvišeni," se je oglašil župan, "vi veste, da nihče ne striže ovce, ki nima volne. Hočem reči, v naši fari nima noben fant duhovniškega poklica, zato duhovnika dati ne more."

"To ne drži, dragi moj! Bog razdaja med fante duhovniških poklicev naravnost v izobilju. Seveda pa jih je treba poiskati in jih navduševati, ne pa misliti, kakšna nesreča je za družino, če sin hoče postati duhovnik. V vaši fari se prav nič ne trudite za duhovniški naraščaj, radi pa bi imeli duhovnika, ki so ga drugod z žrtvami vzgojili. Posebno lepo to ni."

Vseh pet mož je v zadregi mencalo. Župan je vprašal:

"Prevzvišeni, kaj naj rečemo doma, ko nas bodo vprašali, kako smo opravili?"

"Kar to jim povejte, kar sem vam pravkar rekel. Kar kdo seje, to bo tudi žel. V vaši fari niste doslej še nič sejali, radi bi živeli od žrtev drugih."

"Prevzvišeni, ne bodite tako trdega srca!"

"Saj nimam trdega srca, le tako govorim, kakor mislim. Ker imam le malo duhovnikov, jih pošiljam najprej v tiste fare, ki znajo ceniti, kaj je duhovnik. To so tiste fare, ki se trudijo in molijo, da bi Bog iz njihove srede poklical kakega duhovnika."

"Prevzvišeni, saj smo se mi tudi potrudili. Prišli smo k vam, da si izprosimo novega župnika."

"Za ta vaš trud se vam prav lepo zahvaljujem in ga bom upošteval. Toda zaenkrat ne najdem rešitve. Morda bom našel kakega redovnika, ki bi utegnil za nekaj časa prevzeti zastopstvo v vaši fari. Če ga dobim, da vam bom poslal."

S tem slabotnim upanjem so se možje poslovili in odšli k svojemu avtu.

"S tisto ovco brez volne nisi pri škofu prav nič dosegel," se je med potjo eden obregnil ob župana. "Čisto po neumnem si tisto zinil."

"Bi bil pa ti kaj rekel. Pa si bil ves čas lepo tiho."

Potlej so vsi molčali. Šele pri avtu se je spet oglašil župan:

"Le kaj bo rekla moja žena."

Tako je zabrundal in nervozno zaloputnil vrata pri avtu.

(Pierre L'Ermite)

Misli, October, 1962

MED SLOVENCİ V MELBOURNU

SREDI SEPTEMBRA ME JE ZANESLO med-nje, pa le za nekaj kratkih dni. Kaj bi se dalo o njih povedati? Naj omenim dvoje, troje.

V slovenskem hostelu v Kew je RES vse tako, kot včasih beremo v tipkariji p. Bazila. Možno rad pohvali, to je res, pa ima kaj. Grem lahko za pričo, če kdo misli, da tipkar pretirava. Opisoval pa ne bom, ker itak berete Tipkarijo. Drži!

Slovenska otroška šola nas je povabila k predstavi MAČEHA IN PASTORKA. Prav za prav k programu za Slomškovo proslavo, pa kaj, ko je vse drugo, čeprav lepo in okusno, zatemnila igra. Pravljična igra v PETIH dejanjih. Kdo so bili igralci? Dečki in deklice — otroci! Vseh PET dejanj so podali tako ljubko, da je bilo treba videti in slišati, z besedami se ne da oceniti. Sledil sem v dvorano domačim obiskovavcem igre, ki jih je bilo nekje pri številki 200. Nihče ni pobiral vstopnine, kar "tako" smo zasedli stole. Zastonj — torej nič kaj posebnega, kali? Že med igro sem si dejal: Kdor je odgovoren za to reč, globoko podcenjuje sebe in svoje uspehe. Pozneje sem igro bral v tisku. Spisala jo je Kristina Brenkova v Sloveniji. Sama piše, da je igra spisana zato, da bi jo ODRASLI igralci postavili na oder, gledali pa OTROCI. V Melbournu je bilo obratno. Že to je dokaz, da so si veliko upali. Uspeh nič manjši. Pa kar za milosten boglonaj! Nekdo je moral do konca pozabiti nase in se ves izgubiti v požrtvovalnosti za slovenstvo otrok, da je to zmo-gel.

Pravijo, da je tisti nekdo učiteljica slovenske

šole Melbournu in St. Albansu, študentka melbournske univerze, Anica Srnčeva. Kar verjamem. Seveda ona sama ve povedati, da so ji močno šle na roko matere nastopajočih otrok, njen brat Štefan ali "Pišta", p. Bazilij in še ta in oni, oziroma ona. Tudi to verjamem. Ampak, kdo bi se lotil tako velikega podjetja, razen Anice? Nazadnje pa še vstopnine ni, le "prostovoljni prispevki", pobrani, preden smo igro videli! Pa menda ja ni kdo celo v tem primeru vprašal, kot se tako pogosto vpraša: Kdo pije, kdo plača...?

Naslednji dan sem šel pogledat slikarsko razstavo mladih umetnikov v St. Bridge's cerkveno dvorano. Če se ne motim, je bilo razobešenih blizu 100 bolj ali manj umetniško izdelanih slik. Nisem imel veliko časa za podrobno ogledovanje (če sem za to sploh kompetenten...), vsaj polovica slik se mi je kar dopadla. Imel sem namen navesti eno ali drugo, pa na žalost prav zdaj, ko tipkam, vidim, da sem vabilo s seznamom med potjo nekam založil. Tako zdaj niti polnih imen umetnikov ne morem zapisati. Priimki so: Tušek, Jesenko in Molan.

Da, tudi ta razstava je živ dokaz kulturnega udejstvovanja med Slovenci v Melbournu. Vredna je, da si jo vsakdo ogleda in da rojaki slike tudi pokupijo. Morda so jih že, saj je bila ob mojem obisku razstava komaj nekaj ur odprta. Naj pa pripomnim, da so prireditelji kljub poznanju barv nekako pozabili, kako je treba razvrstiti belo, modro in rdečo, da se lahko reče: To so s l o v e n s k e barve! — Ur.

mož in žena

Dr. A. Trstenjak:

"MED LJUDMI"

Osebna usmerjenost žene

ČE BI BIL MOŠKI VSAJ TOLIKO DUŠESLOVCA, kolikor smo zadnjič nakazali, bi imel neperimerno manj denarnih izdatkov in živčnega vznemirjenja. Obenem bi pa bilo zakonsko življenje nagrajeno s tihim, osrečujočim mirom dveh src, ki se razumeta.

Kako zadovoljna, čedna in prikupna je marsikatera žena, čeprav je le malokdaj "nova" ali morda le "prenovljena." To pa zato, ker ji mož vsak dan ali vsaj pogosto daje tisto, kar žena brezpogojno hoče vsak dan znova, namreč priznanje od strani moža, lastnega moža! To je zanjo takorekoč krona vseh zahtev in to jo dela lepo in prikupno.

Govorili smo o ženski obleki. Toda žena pričuje pohvalo tudi v drugih rečeh, ne samo glede obleke in sploh zunanosti. Vedno se razodeva ista ženska potreba: osebna usmerjenost. Brez zavesti, da se za koga žrtvuje, žena ne more delati in se truditi. Prav tako brez pohvale tistega, ki zanj dela, živi in se žrtvuje, nima veselja ne do življenja ne do dela.

Zvečer po celodnevem trdem delu je kmetica postavila na mizo za večerjo pest sena. Moški so jo debelo gledali, češ da se ji je zmešalo. Žena je pa mirno rekla: "Kako sem pa mogla vedeti, da sploh opazite, kaj postavim na mizo? Že trideset let vam kuham, a še nikdar nisem slišala ene same besede, ki bi mi povedala, da pogledate, kaj jeste. Šele seno na mizi je vzbudilo vašo pozornost."

Zgodbica je verjetno izmišljena, a nič za to. Lepo nam pojasni to, kar nas v tej razpravi zanima. Žene rade vidijo, če jim zjtrk, kosilo ali večerjo pohvalimo. Težko prenašajo, če jim nikoli ali zelo redko pohvalimo jed, ki so jo skuhale. Kako jih mora šele boleti, če možki ne zna drugega kot vsako jed "obgodrnjati", če ni z nobeno zadovoljen in ne pomisli, da mu jo je žena pripravila morda s prav posebno skrbjo in trudom. Morda tudi z grenkostjo, ker bi rada kaj boljšega napravila, a ni mogla.

Če pomisliš, s kako sladkimi besedami si znal sedanji ženi "ušesa božati", ko si bil še fant, če pomisliš, kako si ji na dušo pihal samo zato, da si si jo pridobil, ali nisi nespameten, ako se zdaj niti z

besedico priznanja in pohvale ne potrudiš, da bi to največjo nekdanjo pridobitev tudi ohranil?

Kakšna nespamet, da svojo nekdanjo pridobitev, za katero si žrtvoval dneve in noči, zdaj vsak dan z nepremišljenimi očitki in godrnjanjem od sebe suvaš in zapravljaš kosček sreče, ko bi bil nekoč pripravljen iti zanj celo v fantovski pretep? Kolikokrat ena sama beseda preveč ali premalo skvari že zajtrk in zagreni okus za ves dan!

Vedno nekaj išče

Kdor ženo tako v malenkostih zanemarja in žali, da je ves čas v svojih čustvih ranjena in v srcu nezadoščena, kdor je pozabil na lepo možko navado, da je treba ženi izkazovati pozornost, se ne sme čuditi, da mu je žena od leta do leta bolj občutljiva.

Vsaka beseda, ki jo je z njo ranil ali užalil, zapusti v njenem srcu svojevrstno vsebino, ki pa jo vedno na novo dvigne, kadar ženo zopet spravi iz ravnotežja. Kdor z umazanimi ali polnimi usti pije žlahtno vino, ga skali. Ko se potem umiri, je zopet kristalno čisto. Kakor hitro pa kozarec dvigneš, nagneš in spraviš iz ravnotežja, se kalna usedlina zopet dvigne in skali tekočino.

Tako občutljivo je tudi človeško srce. Vsaka brezobzirna, trda, zaničljiva beseda graje in očitkov nam utegne vznemiriti in skaliti srce. Res je sicer, da se tudi srce po hudi besedi zopet pomiri in razjasni, toda zla beseda, ki je vanj padla, zlepa več ne izgine, marveč sede na dno kot usedlina, ki se ob vsakem novem pretresu zopet dvigne in skali notranjost. Včasih pa tudi priplava na površje in "izbruhne na dan."

Zlasti velja to za ožje sožitje med možem in ženo. In je večkrat za zakonsko srečo kar usodno. Mož je, recimo, zelo občutljiv, vendar tudi dovolj obziren in rahločuten. Zlepa ne izreče trde in žaljive besede. Žena je pa "kar naravnost" in vse pove v obraz. Ko se "izkašlja", ji je pri srcu odleglo. Okoli se obrne in vse pozabi. Potem misli, da je tudi mož vse pozabil. Mož pa ne pozabi, ker ne more pozabiti. Tedaj si reče na tihem: "Torej taka je moja žena! Pa sem mislil, kako je dobra in blaga..." In v srcu se mu veliko podre.

Večkrat je pa nasprotno res. Žena je bolj občutljiva kot mož. Zlepa ne bo pozabila trde ali žaljive besede, ki ji je "legla na dušo." Takrat morča ni nič rekla. Mož misli, da je že davno prebolela ali morda celo preslišala, pa vendar opazi, da nekaj ni prav. Če ji kaj reče in pri tem ne misli nič hudega, se žena že ježno otrese: "Tebi nikoli nič prav ne naredim!"

Mož bi rad popravil in jo povabi, da bi šla

skupaj v trgovino ali kam drugam. Ona: "Ničesar ne potrebujem." Možu je nenavadna ženina odrezavost mučna, zato drugi dan še z večjo previdnostjo začne: "Kajne, danes bo kakor nalašč pravi čas za v trgovino?" Ona pa: "Jaz prepočasi hodim, da bi šla skupaj." Še enkrat jo povabi, ona pa zopet: "Sedaj nimamo denarja za nakupovanje..."

Zakaj je žena "taka"? Kako naj si mož izprasuje vest? O tem drugič.

KRIŽANI V RIBJI GLAVI

P. Odilo

NEKA NEMŠKA ILUSTRIRANA REVIIJA je prinesla izpod peresa dr. Otona Frenwalda zanimivo poročilo z otoka Trinidad v Zahodni Indiji. Poročilo nosi napis: Križani v ribji glavi.

Med mnogimi ribjimi vrstami Karibskega jezera na omenjenem otoku je riba, ki je vsem prebivavcem otoka sveta. V glavi te ribe, ki pripada ribji družini siluridov, so kosti zraščene tako, da kar jasno sestavljajo podobo Križanega.

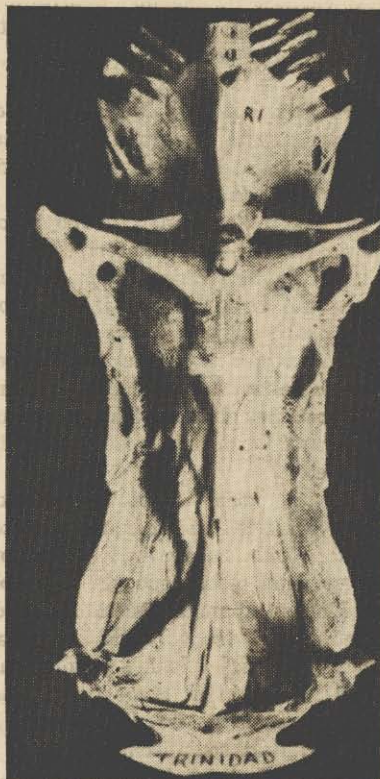
Ko ondotni ribiči potegnejo svoje mreže iz vode, najprej z vso pazljivostjo preiščejo, če ni med ujetimi ribami tudi kakšna "križna." Take ribe takoj izločijo od drugih. Posekajo jim glave, trupla prepuste jastrebom. Ljudje teh rib ne uživajo, so jim pač svete.

Kaj pa napravijo z glavami? Najprej jih skuhajo, da se vse meso odloči od kosti. Vodi, v kateri se glave kuhajo, pridenejo dišečih zelišč, da kosti izgube vonj po ribah. Nato spravijo glave v lončene posode in jih zakopljejo v mravjišče. Mravlje hitro poberejo še zadnje sledi mesa na kosteh. Sedaj je treba kosti izpostaviti vročemu soncu, da se dodobra "obelijo." Končno nekaj potez s čopičem — ne z dletom! — in delo je dovršeno.

Slika kaže, kaj imamo zdaj pred seboj. Kar jasna je podoba Križanega. Glava, razprostrti roki, prsi in pribite noge. Res ni težko razbrati.

Pod križem dodajo napis TRINIDAD in dovršen je najlepši in najbolj iskan "spominček", ki si ga obiskovavci odnesejo s seboj z otoka. Prodajajo te spominke po nekako 4 funte avstralske vrednosti.

Misli, October, 1962

Tako imamo poleg "pasijonske rože", ki v svojem cvetu kaže trnjevo krono, žeblje in kladivo, tudi "pasijonsko ribo", ki v svoji glavi nosi vso podobo Križanega. Čudovito je božje stvarstvo!

RDEČA LUČ

Pričujoči članek je ponatis iz 2. številke revije **NOVI ČASI**, ki je dobro začela izhajati v Argentini. Članek je nekoliko "ugankarski". Morda ga bo treba dvakrat, trikrat pazljivo prebrati, da bo razumljiv. Pa nič za to! Saj imaš pred seboj **MISLI!** — Ur.

BREZ RDEČE LUČI BI DANES SVET zdrvel v neizogibno nesrečo.

STOJ! — pravi rdeča luč strojevodji drvečega vlaka, — in sopihajoča pošast se ustavi.

NE NAPREJ! — nemo kriči avtomobilistom na križiščih, — in posestniki teh tako edinstvenih znamenj bogastva in moči ubogljivo zavro vozila ter razkazujejo poosebljeno strpnost in ponižnost.

NEKAJ JE NAROB! — mežika z armaturne plošče pilotu, — in možakar ve, da mora takoj poskrbeti za varnost in udobno potovanje svojih potnikov ter hitro popravi napako. Poleg tega: ne gre samo za življenje potnikov...

x x x x x

Toda... rdeča luč ima še druge funkcije. V zakotnih ulicah velemesta mamljivo vabi napol ljudi, take, ki si ne morejo drugače predstavljati življenja kakor pa tako, da polovico svojega denarja uporabijo za nakup "ljubezni", drugo polovico pa za zdravljenje tistih bolezni, katerim je boginja Venera že pred davnim časom in pa povsem brezplačno — pa tudi brez zardevanja — izročila copyright za uporabo svojega imena.

Neka znana zvodnica je leta 1945 z metodami, ki jih take metrese izvrstno obvladajo, nasilno prevzela sredi Evrope nek državni lokal s šestimi sobami. Takoj je seveda izobesila pred vrata rdečo luč, v obliki zvezde.

V začetku se gostje — posebno še taki, ki so jih s pretvezo ali celo nasilno spravili v te lokale — niso nič kaj prida zabavali. V večini primerov jim je bilo kvečjemu omogočeno, da so povohali posebne vrste klobaso znamke "Matilda". Toda ostri vonj je klientom vzel vso voljo do življenja...

Dandanes je položaj v lokalu popolnoma drugačen. Osebe širokih ljudskih množic tam s ponujeno roko prijazno postreže z izredno opojno pijačo znamke "Novi ljudski socializem".

Ta znani konjak izdeluje po še bolj znanem receptu delniška družba "Diktatura proletariata" (Djilas jo sicer imenuje "Novi razred", toda revežu ne moremo kaj takega verjeti, posebno sedaj ne, ko so mu zopet morali preskrbeti brezplačno hrano in stanovanje na državne stroške.)

Ta družba, katere večinska delničarka je že omenjena "madame", se zadnje čase zelo trudi, da bi svoj acquavit tudi eksportirala. Toda nima posebnega uspeha. Niti čudoviti recept — po katerem naj bi ta pijača, pomešana z nekaj kapljicami aperitiva znamke "Amnestija", dala izvsten koktajl — nič ne pomaga pri eksportu. Po zadnjih tržnih poročilih naj bi samo prebivalci afriškega kontinenta bili zmožni, da to pijačo prenesejo. Ni čuda torej, da prihajajo ti iz daljnega črnega kontinenta v ta lokal in to celo na daljše bivanje. Vse to seveda na povabilo zvite metrese in pa na stroške hote ali nehote gostoljubnih širokih ljudskih množic.

Zvodnica sama se podnevi zelo rada postavlja s svojim nevtralnimi devištvom, ponoči je pa še raje — kot to zahtevajo idealna načela dialektičnega materializma — na razpolago "klientu", ki pač boljše plača. "Madame" je zelo širokogrudna in sprejema tako goste iz dežele strica Sama kakor iz mrzlih step strica Ivana. Moderno stanovanje, avto, krzneni plašči in zlatnina morajo seveda veljati v očeh širokih ljudskih množic kot sadovi "poštenega" dela in rokodelstva...

Posledice za kliente so seveda razumljive. Prihodnja uradna statistika Sovjetske zveze bo pokazala, da je produkcija revizionističnega penicilina v sedanji petletki narasla za toliko odstotkov.

Tovariš Gromiko med Zadnjim obiskom v polmračnem lokalu vedno bolj starajoče se "madame" ob medlem svitu rdeče luči gotovo ni študiral Platona.

Kazalec

NARCISE

I. Burnik

*V vrtu,
zraven zida — tik remize . . .*

*Danes še drhtiš
in iz oči v oči kipi nezrelost,
kot je tedaj bilo,
ko si potrgala narcise
ter jih povila v krilo.*

*Nepozabno kombinez je drgetal
nad belimi
koleni . . .
"O, oprosti!
Nisem znala, da si tu."*

*Kakor ti,
od sramu
sem tudi jaz povetil
nebogljen oči.*

Izpod Triglava

DELAJSKI SVETI v raznih tovarniških podjetjih takole ob koncu leta delijo iz svojega rezervnega sklada lepe desetisočake svojim vodilnim uslužbencem. To so posebne nagrade, ki jih navedeni zaslužijo zlasti zavoljo tega, ker veliko svojega časa posvetijo političnemu delu med narodom. To delo ni plačano, zato jim grede izredne nagrade. Tako pravijo. S tem postopkom pa niso vsi zadovoljni. Na primer neki Vlado Jarc se je javno pritožil zoper tako početje in v tisku poudaril, da mora biti družbeno politično delo častna naloga vsakega dobrega državljana in nihče ni upravičen za to prejemati posebno nagrado.

"Proletarska enakost" pod komunizmom v Sloveniji se da dobro razbrati iz naslednjih uradnih podatkov o zaslužkih poedincev. Poprečni dohodki v enem mesecu dosežejo okoli 25,000 dinarjev. Bilo pa je v marcu letos med zaslužkarji 2,398 poedincev, ki so zaslužili nad 80,000 dinarjev. Dalje je bilo 784 takih, ki so imeli nad 100,000 dinarjev dohodkov. In nazadnje jih je bilo 316, ki so zaslužili po več kot 120,000. "Enakost" pa takak!

TITOVO VRAČANJE V MOSKVO in likvidiranje "titoizma" nekdo v Sloveniji razlaga tako: "Tito že dolgo opaža, da se je v vrstah jugoslovanskih komunistov pričela borba med starejšo in mlajšo generacijo. Mladi vedno bolj vidijo, kako so oblastniki iz nekdanjih partizanskih vrst v politiki in gospodarstvu zavozili. Mladi bi radi čimprej prišli za vajeti. Tito ne more več krpiti razdora z golo besedo svoje dosedanje avtoritete. Boji se, da bi komunizem doživel polom, posebno če bi se njemu kaj zgodilo. Uveril se je, da bo mogla Jugoslavija ostati zares komunistična le, ako Hruščev in njegova garda zopet prevzameta nad ubogo titovino vrhovno oblast..."

V CELJU IN OKOLICI je malo pred koncem julija divjala strašna nevihta. Bil je orkanu podobni vihar, ki je z neke tovarne odnesel streho, neke drugje pa popolnoma uničil domačijo. Sadno drevje, ki je lepo kazalo, je potolčeno. Nevihta so čutili tudi po Savinjski dolini in celo na Gorenjskem, vendar se zdi, da je najhuje gospodarila v okolici Celja.

Misli, October, 1962

V LJUBLJANSKI OKOLICI in menda tudi drugod po Sloveniji je bila zelo slaba žitna letina. Vreme ni bilo ugodno dozorevanju pšenice, preveč hitre spremembe so nastajale. Žeti so mogli šele zadnje dni v juliju in kar so našli, ni bilo ne veliko ne dosti vredno.

LJUBLJANSKI NADŠKOF ANTON VOVK je težko bolan. Po večini se je zadnje čase moral držati v postelji. Vendar se je poln upanja odpravil v Rim na vesoljni cerkveni zbor. Če je zmogel ali ne, ob tem tipkanju še ne vemo. Iz njegove bližine ga zelo priporočajo v molitev tudi nam v Avstraliji. Pa res tudi mi molimo zanj!

PROSLAVO PETE STOLENICE je ljubljanska nadškofija zaključila z velikimi slovesnostmi na rožnivo nedeljo na Brezjah pri Mariji Pomagaj. Vodil jo je prošt dr. Kimovec, ker je bil nadškof Vovk tik pred odhodom v Rim. Podrobnosti še niso znane.

NA BREZJAH je bilo v letošnjem poletju izredno veliko romarjev. Število je stalno raslo. Ob nedeljah v septembru je bilo kar po 4,000 sv. obhajil. Ker so na Brezjah zavoljo pomanjkanja patrov samo 4 frančiškani, sta pomagala pri spovedovanju dva upokojena župnika, iz Ljubljane so pa prihajali pomagat jezuiti in frančiškani.

FRANČISKANSKA CERKEV v Ljubljani je v svoji zunanjsčini vsa prenovljena. Zaključili so zdaj tudi obnovo na zahodni strani, ki je morala nekoliko počakati. Na pročelju je spet zablestela krasna freska slikarja Wolfa. Zob časa jo je uničil, da je razpadala in je ni bilo mogoče restavrirati. Posrečilo se je pa akad. slikarju Moletu, da je napravil kopijo, ki nič ne zaostaja za Wolfvim originalom.

I Z S E L J E N C I

Gregor Mali

TIHI MRAK NA MORJE PADA,
LE ZAPAD GORI,
LADJA PLJUJE V ZARJO BELA
V RDEČO KRI . . .

Z BOGOM, BRATJE, BOG VAS SPRIMI
ČEZ MORJE . . .
NAJ SO MILŠE KO DOMA VAM
TAM ZVEZDE! . . .

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

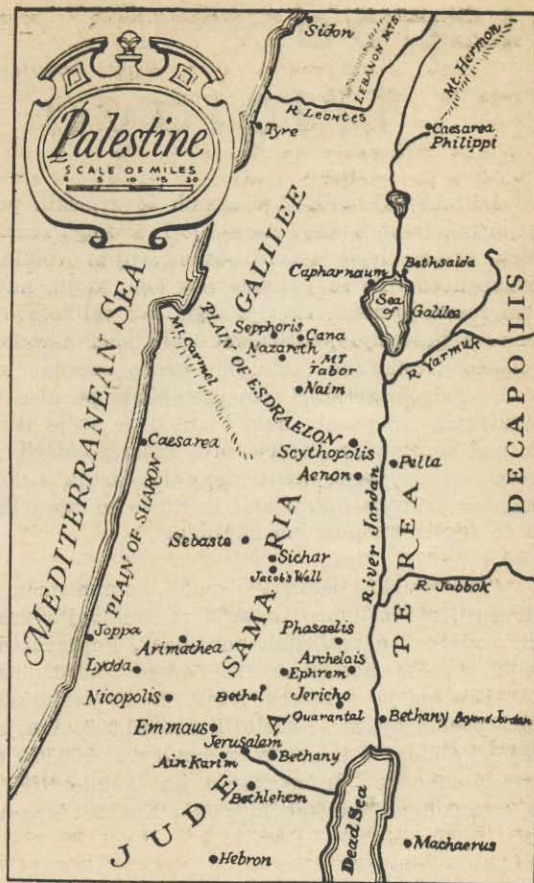
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijskih imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijski vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

PONOČNI GOST PRI JEZUSU

Bil pa je med farizeji mož, Nikodem po imenu, judovski prvak. Ta je prišel k Jezusu ponoči in mu rekel: Rabi, vemo, da si od Boga prišel kot Učnik, zakaj nihče ne more delati teh znamenj, ki jih ti delaš, ako ni Bog z njim".

Jezus mu je odgovoril: "Resnično, resnično, povem ti: Ako se kdo iznova ne rodi, ne more videti božjega kraljestva."

Nikodem mu reče: "Kako se more človek roditi, ko je star? Mar more vdruživati iti v telo svoje matere in se roditi?"

Jezus odgovori: "Resnično, resnično, povem ti, ako se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v božje kraljestvo. Kar je rojeno iz mesa, je meso, in kar je rojeno iz Duha, je duh. Ne čudi se, da sem ti rekel: Treba vam je, da se rodite iznova. Veter veje, kjer hoče, in njegov glas slišiš, pa ne veš, odkod prihaja in kam gre: tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha".

V BETANIJI POD OLJSKO GORO

Nikodem se imenuje "prvak", ker je bil član judovskega Velikega zbora v Jeruzalemu. Srečamo ga zopet pozneje, ko se spričo farizejev poteguje za Jezusa, končno pa pomaga Jožefu iz Arimateje pri Jezusovem pogrebu.

Ob tem ponočnem obisku je Nikodemova vera še zelo slaba. Čudeže je videl, kdor jih dela, mora imeti moč od Boga. Več zaenkrat o Jezusu ne ve, rad bi pa zvedel. Dobiti ga mora na samem, ponoči bo to najlažje. Ni dvoma, da je bil pogovor med njima dosti daljši, evangelist pove le glavne misli. Nikodem skoraj ni prišel do besede, zakaj Jezus se ni hotel spuščati v razne posvetne pomenke, kar brž je obrnil Nikodemov pogled v nadnaravne zadeve, čeprav dobri mož za tak pogovor nič kaj razpoložen. Previsoke so bile te verske skrivnosti zanj. Toda Jezus vidi, da Nikodem rad razmišlja, naj dobe njegove misli pravo nebeško hrano.

Nikodem mu je odgovoril: "Kako se more to zgoditi?"

Jezus mu je rekel: "Ti si učitelj Izraelov, pa tega ne veš? Resnično, resnično, povem ti: Kar vemo, govorimo, in kar smo videli, pričujemo, a našega pričevanja ne sprejmete. Če sem vam govoril o pozemeljskih stvareh in ne verujete, kako boste verjeli, če vam bom govoril o nebeških? In nihče ni šel v nebesa kakor tisti, ki je prišel iz nebes, Sin človekov, ki je v nebesih. In kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen Sin človekov, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel vsak večno življenje".

EVANGELIST (JANEZ) POJASNJUJE GORNJE BESEDE

Zakaj Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje. Bog namreč ni poslal svojega Sina na svet, da bi čal. Kdor vanj veruje, ne bo obsojen; kdor pa ne svet obsodil, marveč da bi se svet po njem zveličeval, je že v obsodbi, ker ne veruje v ime edinorojenega Sinu božjega. Obsodba pa je v tem, da je prišla luč na svet, pa so ljudje bolj vzljubili temo ko luč, zakaj njih dela so bila hudobna. Kajti vsak, kdor dela hudo, sovraži luč in ne hodi k luči, da bi se ne spričala njegova dela; kdor pa vrši resnico, prihaja k luči, da se njegova dela razodejejo, ker so storjena v Bogu.

JANEZ KRSTNIK SPET GOVORI O JEZUSU

Nato je šel Jezus s svojimi učenci v pokrajino Judejo in je ondi z njimi prebival ter krščeval. Pa tudi Janez je (še) krščeval v Enonu, blizu Salima, ker je bilo tam mnogo voda, in prihajali so ter se dajali krstiti: Janez namreč še ni bil vržen v ječo.

Nastalo je pa prerekanje med Janezovimi učenci in nekim Judom, zaradi očiščevanja. In prišli so k Janezu ter mu rekli: "Učenik, tisti, ki je bil pri tebi onstran Jordana, in ki si zanj pričal, glej, on kršči in vse gre za njim."

Janez pa jim je odgovoril: "Ne more si človek nič vzeti, če mu ni dano iz nebes. Vi sami ste mi pričali, da sem rekel: Jaz nisem Kristus, marveč sem poslan, pred njim. Kdor ima nevesto, je ženin; prijatelj ženinov pa, ki stoji in ga posluša, se srčno veseli zaradi ženinovega glasu. To moje veselje je torej dopolnjeno. On mora rasti, jaz pa se manjšati."

Naravnemu rojstvu sledi samo naravno življenje, telesno. Za vstop v božje kraljestvo, ki je duhovno, je potrebno nadnaravno življenje, življenje v milosti božji. To se doseže po prerobenju v Sv. Duha. S temi besedami je Jezus napovedal zakrament sv. krsta.

Kako je z duhovnim prerobenjem, Nikodem še ne more razumeti. Vendar naj ve, da zaradi tega možnosti takega prerobenja ne sme tajiti. Zato mu Jezus da primero iz narave: vetra ne moreš tajiti, njegovega pihanja pa ne moreš točno zasledovati. Tako ni mogoče videti, kako milost Sv. Duha skrivnostno posega v človekovo življenje.

NUJNO JE, DA VERUJEMO: JEZUS JE BOG.

O tem ponočnem sestanku med Jezusom in Nikodemom nam poroča evangelist Janez. Gotovo mu je Nikodem sam o njem pripovedoval, morda pa tudi Jezus. Pozneje je Janez podobne besede slišal iz Jezusovih ust, ko je na samem učil apostole. Ko je pisal svoj evangelij, je bil že zelo star. Stokrat in tisočkrat v dolgih letih življenja je vse to premišljeval in o tem pridigal. Tako tudi zdaj, ko v starih letih piše evangelij, doda Jezusovim besedam svoje lastno razmišljanje, ki se povzpne do najvišjega spoznanja: Jezus je luč sveta! In poleg tega žalostno dognanje: da ljudje Jezusa ne priznavajo, je največ zato, ker se nočejo odpovedati — grehu...

V JUDEJI BLIZU GALILEJSKE MEJE

Tu je rečeno, da je Jezus sam krščeval, pa malo pozneje evangelist pove, da osebno Jezus ni krščeval, le po svojih učencih. In ta "krst" je bil še vedno le toliko kot Krstnikov, ni še bil zakrament, ampak le zunanji simbol notranje spokornosti.

"Nastalo je prerekanje." Kako človeško! Ali pojdemo za Jezusom ali ostanemo pri Janezu? Krstniki učenci pridejo in mu Jezusa kar "zatožijo". Glej, vtika se v tvoje posle! Toda Janez pozna Jezusov poklic, niti sence ljubosumnosti nima. Jezus je ženin, njegova nevesta prihaja — božje Kraljestvo na zemlji, sv. Cerkev! Ni Janezova nevesta, Jezusova je. Janez je samo Jezusov "drug" pri tej duhovni svatbi, zato le vsi za Jezusom, zakaj On prevzema vse vodstvo, On je "pot, resnica in življenje." Janez Krstnik je svoje delo dovršil, vse ostalo prepušča Jezusu. "Manjšati" se mora — in res ga je kmalu potem Herod ne samo v ječo vrgel, tudi za eno glavo "zmanjšal" ga je...

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

Naš novi kaplan

DOČAKALI SMO GA. Prvo nedeljo je imel opravilo pri oddaljeni podružnici. Le malo naših fantov ga je videlo in slišalo. Popoldne smo se spraševali: Kako kaže? — Povedali so, da je njegov prvi nastop splošno ugajal. Bolj majhen je, živahen, govori dobro.

Naslednjo nedeljo so vedeli že več povedati. Nekateri so imeli priliko z njim govoriti. Prijazen je in ljubezniv. Za vse se zanima. Pa veliko baje ve, ker je hodil po svetu.

To nam je zadostovalo. Splošna sodba: Bo!

Določili smo dan za sejo in povabili kaplana. Prišel je in si na mah osvojil srca vseh. Čez prsi je imel lep slovenski trak z napisom: "Danica". Bil je torej član ali starešina dunajskega akademškega društva. Naši fantje sicer pomena traku niso poznali, pa sem jim ga jaz pojasnil. Takoj smo bili še bolj domači.

Gospod se je opravičeval, da ne pozna dobro ustroja organizacij za ljudstvo. Zadnji čas je bil izven domovine. Ima pa veselje do teh reči in se bo o vsem hitro poučil. Razlagali smo mu in dopovedovali, kar smo mislili, da mu je treba vedeti. Seveda je ostal naš pouk nepopoln. Zagotavljal nas je, da se bo lahko uživel v našo reč. Preden je bila seja zaključena, je bil naš predsednik.

Prav kmalu smo sklicali novo sejo. Sedaj je bila pobuda že na kaplanovi strani. Pravil nam je, kako je medtem vsestransko proučeval namen in smoter Orla. Povedal nam je, kakšne načrte si je zasnoval za čas svojega predsedovanja.

Glavna njegova misel je bila: Nazaj k fari! Vas Smreka ne more biti središče. Več izobraževalnega dela nam je treba. To pa pod sedanjimi pogoji ni mogoče. Odročno je in neprimerno v vsakem oziru.

Spogledali smo se. Vsakega med nami je skrbelo, kaj misli njegov sosed. Jaz sem na tistem kaplanu čestital, da je tako hitro in tako odločno odkril veliko rano našega Orla. Toda fantovske muhe so me skrbele, da sem molčal.

"Kdo ima tehten nasprotni predlog? Naj pove, da stvar vsestransko preudarimo".

Pa smo vsi molčali. Tudi načelnik ni ugovarjal. Videlo se je, da mu ni preveč prav, vendar ni imel poguma kaj reči zoper predsednikove dokazovanje.

"Tedad ste zadovoljni z mojo željo? Če ni ugovora, smatram predlog za sprejet."

Šele sedaj smo se malo razgibali.

"Mislim, da bo prav. Saj v Smreki še bradlje ne moremo dobro shraniti".

"Saj to je pa res".

"In nekaj fantov ne hodi rado v Smreko. Predaleč jim je."

"In z drugega konca fare bi radi prišli, pa jim je od rok."

"Tudi jaz sem tako slišal."

Gledali smo načelnika. Molčal je in v zadregi zmigaval z rameni.

Predlog je torej prodr.

"Glavna stvar", je povzel predsednik, "je pa ta, da v Smreki ne morete imeti perdavanj in poučnih sestankov. To pa mora biti, ker Orel ni samo televadna, ampak tudi izobraževalna organizacija".

"Saj je res".

"Dobro! Vidim, da ste vsi mojih misli. Zmenite se, kdaj prepeljete telovadno orodje".

Prav kmalu smo ga prepeljali. Spet je načelnik vpregel svojega prama, spet je bila bradlja ovenčana. Vozili smo jo v triumfu. Jaz sem stal na njej in visoko dvigal mogočno trobojnico, (po novem pravopisu je zdaj "tribarvnica" — op ur.), da sem skoraj omagoval pod njeno težo.

Bradlja je zdaj prišla na primeren prostor. Z njo vred je tudi naš Orel našel zopet pravo zavetišče. Začelo se je živahnejše, pa tudi bolj zares orlovsko življenje.

★

Počitnice so minule in prišla je šesta šola. Težko sem se vrnil v Ljubljano, ker je bilo zdaj pri našem Orlu vedno prijetneje. Z nekaterimi fanti me je vezalo iskreno prijateljstvo. Popolnoma smo se prilagodili drug drugemu in stanovska razlika se je izgubila. Opazil sem, da se jih je orlovsko vzgoja počasi le prijemala.

Kljub temu sem se to leto svojim Orlom nekoliko odtegnil. Nisem bil več tako potreben. Organizatorično delo je kaplan dobro vodil, tehnično je odsek sam vzdrževal. Imel je dober vadiateljski zbor štirih domačih fantov.

Ob nedeljah sem ostajal v Ljubljani. Kolikor mi je ostajalo časa, sem ga posvetil dijaški organizaciji, ki se je živahno gibala. Imeli smo po vseh šolskih zavodih razpleteno agitacijo. Spodnja gimnazija je bila organizirana zase. Pri tej je zlasti

Misli, October, 1962

Gorečnik razvijal podjetno delovanje in imel na mlade dijake zelo velik vpliv.

Nismo pa pozabili organizacije "za ljudstvo". Vsaj modrovali smo o njej zelo pogosto. Včasih na skupnih sestankih, drugič v zasebnih pogovorih.

Orlov smo bili silno veseli. Vsak je skušal v svojem domačem kraju propagirati in podpirati orlovsko misel. Skoraj iz vseh krajev smo imeli obvestila, kako napreduje orlovsko gibanje. Deloma smo jih zajemali iz "Mladosti", deloma iz poročil tovarišev. Za svojo osebo vem, da sem bil dobro poučen, tudi o bolj oddaljenih okrožjih: Logatec, Jesenice, Ribnica itd. V ribniškem okrožju je bil zlasti odsek pri Sv. Gregoriju poln življenja. Od tam je bilo več dijakov, ki so bili goreči orlovski sodelavci. Celó iz Maribora in št. Jakoba v Rožu na Koroškem so prihajali posamezni glasovi.

Nekoč smo sprožili vprašanje, kako bi bilo mogoče poleg fantov tudi dekleta organizirati po orlovsko. Vedeli smo, da so skoraj vsa dobra dekleta po deželi v Marijini družbi. Pa to se nam ni zdelo dovolj. Želeli smo si organizacije, ki bi

tudi dekletom omogočila orlovske nastope v javnosti. Pa temu vprašanju nismo našli rešitve.

Vedeli smo, da so ponekod itak že ustanovili "Orlice". Toda takrat nismo verjeli, da bi se mogla orliška misel zanesti med širše plasti ženske mladine po deželi. Dobro se še spominjam, da smo misel na telovadno žensko organizacijo odklonili, češ da bi bilo to primerno kvečjemu za kake mestne študentke. In vendar danes (leta 1920 — op. ur.) taka organizacija tudi preprostim kmečkim dekletom ni nič tujega. Tako se vsaka reč polagoma razvija in ob svojem času dozori.

Orlice in Marijine družbe!

Teoretično je oboje kaj lahko spraviti v sklad, praktično nastanejo težave. Kako žalostna je pritožba: Orlice so pri nas pokopale Marijino družbo!

Nisem poučen, v koliko je taka pritožba opravičena. Vem pa, da jo je tu pa tam slišati. Iskreno želim, da bi Orlice nikoli ne dale povoda za tako tarnanje!

(Pride še)

POKOJNEMU PRIJATELJU V SPOMIN

Jože Maček, Canberra

NEDAVNO SEM PREJEL POROČILO v kratkih besedah: **Joža Zadnikar** je umrl. Skoraj nisem mogel verjeti mrtvim črkam, pa sem se vendar moral uveriti, da ne lažejo. Moj prijatelj je umrl za rakom v Tocumwalu, N.S.W., tako mi je sporočil ondotni župnik J. Byrne. Ko se je zavedel bolezni, je šel iskat pomoči v melbournsko bolnico, pa je bilo že prepozno. Vrnil se je v Tocumwal samo počakat smrti. Umrl je 23. maja. Bil je samec, star 37 let. Doma v Vižmarjih, št. Vid nad Ljubljano. Po poklicu je bil motorni mehanik, talente je imel za marsikaj, posebno za jezike.

Midva sva se sešla 1951 na Obirskem na Koroškem pri nakem kmetu, kjer je bil tedaj zaposlen. Po nekaj mesecih sva trčila skupaj v Bremen, ko smo čakali na ladjo za Avstralijo. Po prihodu v Melbourne so naju spet skupaj poslali v Bonegillo, odkoder sem jaz čez čas odšel v Shepparton. Joža pa v Tocumwal na aerodrom. H koncu leta 1955 je položil izpite na direkciji NSW železnice in dobil službo na postaji Tocumwal, kjer je ostal do svoje bolezni in smrti.

Kakor je bilo njegovo avstralsko življenje umirjeno, tako mu je bilo evropsko razburkano. Nemci so ga po sili vtaknili v Hitlerjevo vojsko in poslali na Norveško. Tam jim je ušel in se vtihotapil na Švedsko. Ostal je v deželi do leta 1946, nato nasedel titovskim agentom in se vrnil domov. Takoj so ga vtaknili za 3 leta v vojaško suknjo, Nato je delal v Litostroju, pa delal načrte za pobeg nazaj na Švedsko. Obrnilo se je pa tako, da je končno prišel v Avstralijo.

Ostal je do zadnjega odločno zaveden Slovenec. Z veliko ljubeznijo je govoril o svojem narodu. Mene je vedno spodbujal, naj pišem za javnost. Imel je sijajno domišljijo in mi je dal marsikako pobudo za pisanje. Škoda, da sam ni imel volje do peresa. Odlikoval se je v športu kot strelec. Nastopal je tudi v motornih dirkah in pred leti v Bandinani, Vic., dosegel v tekmi drugo mesto.

Počivaj v miru, dragi Joža, čeprav Te krije tuja avstralska zemlja!

TO NI PODOBNO "TIPKARIJI"

Piše Mirko Nagaja

BILO JE TAKRAT, KO SEM STANOVAL v slovenskem hostelu patra Bazilija v Melbournu. Trije smo imeli postelje v skupni sobi. Poleg mene še Vinko in Miha.

Neki večer smo lenarili. Zunaj pusto vreme, v hiši mráz. Vsi precej utrujeni. Jaz sem sedel ob radiu, Vinko je obračal strani dnevnika, Miha je oblečen ležal na postelji in strmél v sliko na steni nad seboj.

Nenadoma vstopi p. Bazilij. Namigne mi, naj ustavim radio. Ima mi nekaj naročiti za drugi dan. Ni bilo kaj velikega. Poslušal sem in prikimal. Pater se obrne na odhod. Ozre se še po onih dveh. Vinko se leno nasmehne. Miha se ne zmeni.

"Lenoba nemarna! Lahko noč sem ti voščil!"

Miha se ne zmeni.

Patrovo oko zadene ob sliko nad Mihom. Obstane in gleda. Bila je lepa blondinka, na vse strani pravilno umerjena stvar božja, le to bi ji čeden človek priporočil, naj se prihodnjič za pred kame-ro bolje obleče.

"Miha, to reč pa le takoj stran!"

Patrov rokav je zdrknil skoraj do komolca, ko je dvignil roko in je njegov prst meril naravnost v blondinko.

Miha se leno obrne in strmi v patra. V oči mu nisem videl, pa sem občutil njegove bliske. Za hip sta se gledala.

"Miha, ubogaj in ne upiraj se!"

Miha se dvigne na komolec, gleda sliko, obstane.

"Fant, ali si slišal? Hočeš, da ti drugače povem?"

Mihov pogled se obrne v patra. Zdaj sem videl njegove oči, patrovih ne. Je moralo krepko bliskati iz njih, da so strele iz Mihovih izgubile vso moč. Fant se je leno skobacal na kolena, počasi pomikal roko po steni navzgor in res potegnil sliko z njenega mesta. Prepričan sem bil, da pride nov ukaz:

"Raztrgaj in vrzi proč!"

Pa ne! Pater je samo še enkrat voščil lahko noč, prsti so mu nekam nervozno poigravali ob jagodah rožnega venca, pa ga že ni bilo.

Na nas tri je dogodek napravil svoj vtis, vendar smo bili za kako besedovanje preleni. Spet sem odprl radio, Vinko je obrnil stran v dnevniku, Miha se je leno zleknil nazaj na ležišče. Šele naslednji večer je siknil:

"Jaz mu pokažem!"

Poiskal je sliko in jo pripel na isto mesto na steni. Bila je manjša. Oba z Vinkom sva stopila bliže, da sva jo spoznala. Spogledala sva se in se tiho namuznila. Kakšne misli lazijo Mihu po možganih?

Tri večere se pater ni oglasil. Ni imel takega opravka pri nas. Miha je pa dovolj poznal patrove manire, da je pričakoval ponovni obisk. Kontrola!

Res! Četrti večer. Vse tako kot oni prvi. Potrka, vstopi, pogleda po nas.

"Dober večer, fantje! Kako kaj?"

Nihče ne zine. Obmirujemo kot Matjaževa vojska. Začuden nas gleda. Kakor slučajno mu oči zagazijo na steno ob Mihovi postelji. Resnično, slika je spet tam! Manjša to pot. Mora napraviti dva koraka, da jo spozna. Pa je ni težko spoznati — — —

Iz oči v oči mu gleda — njegova lastna fotografija!

Okameni sredi okamenele Matjaževe vojske. Skušam uganiti, kaj mu bliska skozi možgane. Ali ga grabi jeza? Ali bo izbruhnilo? Ali bo dovolj ponižen, da požre Mihovo nagajivost in prizna, da mu je fant dobro zagodel?

Nisem imel dosti časa za ugibanje. Patrovo obličje se je razlezlo v maščevalen nasmeh in zavihal je rokav.

"Fanta, primita lumpa! Jaz mu pokažem!"

Preden je Miha utegnil ritniti, sva ga držala. Eden pri vratu, drug pri nogah. In patrova pest mu je naštevala bunke, kamor je padlo. In padalo je kakor po otepu. Zvijal se je, pa midva sva krepko držala. In zraven uživala.

Končno je pater odnehal, segel na steno in stisnil sliko v rokav. Že so ga vzela vrata. Miha je siknil v naju:

"Barabe!"

Prevalil se je na ležišču in dogodka je bilo konec.

Precej dolgo je bila vsa hiša polna razpravljanja, kdo je komu boljše "pokazal", Miha patru ali pater Mihu. Preden smo našli odgovor, sem — se prebudil.

Vredne sanje so bile, da se zapišejo. Že zato, ker bi prav lahko bile resnične. Imele bi naslov: Iz življenja v slovenskem hostelu.

Patra urednika sem naprosil, naj moj spis za objavo malo obteše.

G. SLAPŠAK MED ROJAKI

v Južni Afriki

Pričujoče poročilo je g. Slapšak pisal na poletu iz Johannesburga proti Melbournu 1. maja 1962. Objavil ga je mesečnik KATOLIŠKI MISIJONI, ki izhaja v Argentini. Obisk g. Slapšaka v Avstraliji so MISLI omenjale, zanimalo nas bo, kako se je imel popotnik v Afriki. — Ur.

V NEDELJO 29. APRILA SMO SE VKRČALI v Nairobi, Kenija, na angleški avion, ki nas je po peturni vožnji srečno pripeljal v Johannesburg v južnoafriški Uniji. Na letališču me nihče ni pričakoval, zato nisem vedel, kam naj se obrnem, kaj naj počnem. Iz pisma misijonarja Kladnika sem si zapomnil ime KOŠIR iz Sodražice. Prijazna uradnica pojasnjevalnega urada me je zagotovila, da bo našla tega Koširja, čeprav niti njegovega naslova nisem vedel. Sprejela je v varstvo mojo prtljago in tako sem mogel iti po drugih opravkih na letališču. In res je našla g. Koširja in njegovo družino. Bili so sicer obveščeni o mojem prihodu, niso pa točno vedeli, kdaj pridem.

Čez 20 minut je bil g. Rudolf Košir z avtom že na letališču. Naložil je mene in prtljago, pa smo bili skoraj v njegovem lepem domu. Takoj so mi postregli z večerjo, nato smo začeli z iskanjem misijonarja Kladnika. Že prejšnji petek sem mu brzojavno sporočil, kdaj bom prišel, a je brzojavko dobil šele v ponedeljek. Lahko si mislite, kaj je iz tega nastalo. Tukajšnjim slovenskim družinam: Koširjevim, Boltarjevim in Gorjupovim je bilo naročeno, naj me spravijo k misijonarju Kladniku. A kaj, ko nihče ni vedel, kdaj pridem. Lotili smo se telefona, da bi izbezali odkod g. Albina Kladnika. Telefon je pel na mile viže, a brez uspeha. Zaradi neurja so bile namreč vse telegrafske in telefonske zveze v tisto smer pretrgane. Tudi iz škofije misijonarja niso mogli priklicati.

V nedeljo 30. aprila se je pri Koširjevih zbralo več Slovencev na domač pomenek. Kako radi ljudje v tujini poslušajo vesti iz rodne zemlje! Ker sem bil malo prej v Sloveniji, sem jim lahko marsikaj povedal. Bili smo skupaj čez polnoč. G. Kladnika smo ponovno in ponovno klicali, pa spet brez uspeha.

Misli, October, 1962

Enako brez uspeha še tudi v ponedeljek. Ta dan nas je povabila na večerjo Boltarjeva družina. In glej, med večerjo je zabrnal telefon in oglašil se je misijonar, ki je popoldne prejel brzojavko in brž šel telefonirat. Imel je srečo, zakaj prav tedaj je bil telefon spet popravljen. Dogovorili smo se, da bo misijonar še pred polnočjo pri Koširjevih. Pri večerji je bila tudi gospa Jovanovičeva, ki sta ji v enem mesecu umrla mož in mati. Poslavljal se je, ker se je vračala v Jugoslavijo. Pred slovesom je pokleknila predme in me po srbsko prosila: "Velečasni, molim, blagoslovite me!" Razprostrl sem roke nad njeno glavo: "V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha..." Gospa je zaihtela, vse navzočne je stisnilo v grlu...

Poslovili smo se od prijazne družine Boltarjeve in odšli h Koširjevim. Ob enajstih je potrkal misijonar Kladnik in neki brat laik. In namesto da bi šel jaz pred novo dolgo vožnjo k počitku, smo vso noč kramljali. Zjutraj sva šla maševat, nato me je g. Kladnik odpeljal na letališče v Johannesburg. Iz razgovorov sem spoznal, da je g. Kladnik izredno delaven in kar naprej zida cerkve in cerkvice. Škof ga ima zelo rad. Njegov misijon je 190 milj od Johannesburga, a zvezan z vele mestom z lepo avtomobilsko cesto. Tako mu ni bilo težko z avtom priti do mene. Žal, da nisem več utegnil na njegov misijon. Sicer sem pa napravil 8,000 milj, da sva se mogla srečati.

Medtem ko to pišem, sem že davno pustil za seboj afriško celino. Leteli smo nekaj časa nad morjem, zdaj pa smo nad Madagaskarjem — sama puščava! Ob pol osmih bomo prileteli na otočje Sv. Mavricija. Pred menoj je še dolg let: nad 8,000 milj do Sydneya in potem nazaj v ZDA. — Pozdrav! — Julij Slapšak.

DINGO - PARADEN PES

pa kruta zver

AVSTRALIJA BI BILA BREZ VSEH krvoločnih zveri, če bi ne imela psa, ki mu je dingo ime. Nima tigrov, nima levov, nima volkov, nima medvedov, vse te in take nadomestuje dingo. In dingo je pes.

Med psi poznamo razne "poklice". So čuvaji, so lovci, so pastirji, zlasti ovčarji. In pes dingo je že kako stoletje prav to: ovčar! Vendar v drugačem smislu besede. Pes ovčar svojo čredo vodi, svari, zganja, priganja. Dingo je ovčar v tem smislu, da ovce kolje, mesari, žre, sploh iztreblja po najboljših močeh. In teh moči mu ne manjka. Ima dobre zobe, izboren apetit, pa prav posebno ljubezen do krvi. Ne gre mu le za to, da bi kri pil, da jo le preliwa, pa je ves srečen. Priznati pa moramo, da pri vsem tem ne gre za človeško kri. Ni namreč slišati, da bi dingo klal tudi ljudi.

Kot rečeno, dingo je zadnje čase predvsem ovčar. Če pride do ovčje črede, je klavec, da mu ga ni para. Če je lačen, si privoši do sitega, kolje pa dalje, včasih tako dolgo, dokler je kaj živega okoli njega. Če je čreda velika, ne more vseh živali poklati, zadovolji se s tem, da jih samo pošteno obgrize in s tem onesposobi za normalen razvoj. Loti se tudi kravjih čred, pa v tem primeru večinoma zasleduje teleta, junce in junice.

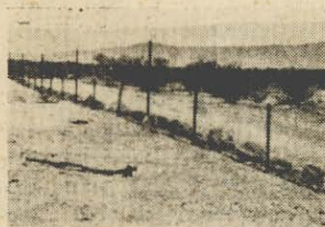
Pa ni bilo vedno tako. Pred dobrim stoletjem dingo ni bil ne ovčar ne kravar. Kako neki, ko ne ove ne krav Avstralija ni poznala! V tistih časih so bile dingi v plen razne divje živali, zlasti kenguriji. Po dva in dva dinga sta naskočila kenguruja, eden pri repu, drugi pri vratu. In kmalu je bilo po njem. Tudi dandanes je dingo kengurujem nevaren in še drugi avstralski divjačini. Toda odkar so tu ovce, je dingo — ali vsaj skuša biti — pred vsem — ovčar.

Odkod se je vzel? Pravijo, da so pred tisočletji v današnji Indoneziji ali Malaji udomačili divjega volka in takorekoč naredili iz njega psa. Ko so se tisti ljudje preselili v Avstralijo, so vzeli psa s seboj. Tu je pa zopet podivjal in se strahotno razmnožil. Zakaj pa ne, saj je bila vsa Avstralija njegova, samo če jo je hotel. Nekoč že ukročen, potem spet podivnajan — morda je prav zato tako krut, da bi klal, čeprav žreti ne more več.

Zdaj je dingo tu tak kot je, pa tu so tudi ovce, take kot so. Ovac je na milijone — dosti več kot ljudi — koliko je dingov? Šteje jih nihče ne, vedo le toliko, da jih vsako leto blizu 100,000 iztrebijo: postreljajo, zastrupijo, ulovijo v past itd., pa pravijo, da se kar nič ne pozna. Čeprav državne vlade izmečajo za iztrebljenje dinga ogromne vsote, se ta nevarna ogrobljenost in plodi — po pet do sedem mladih golazen povržejo podjetne samice. Plode se v nedostopnih predelih puščavske Avstralije, da jim človek niti s puško niti s pastjo ne more priti blizu. Iz letal razmečejo mednje vsako leto do milijona zastrupljenih kosov mesovja in nekaj jih res iztrebijo. Toda če dingo zasumi, da je meso zastrupljeno in si ga privoši le toliko, da zbolí, erkne pa ne, ne bo nikdar več povohal teh "dobrot", ki mu padaja izpod neba kot nekoč mana Izraelcem v puščavi.

Človek je moral poseči po drugih sredstvih, da je zavaroval svoje ovce in koštrune ter njihovo volno. Pašnike je obdal z žično ograjo. Samo v Queenlandu so nedavno ogradili sveta v ploskvi nad 200,000 kvadratnih milj. Žični plot je tako dolg, da bi segel od Londona do New Yorka. Ogradil bi vso Fran-

cijo. (Ograja je 6 čevljev visoka, začne se šest inčev pod površino tal. Tri čevlje od tal je tako gosta, da tudi zajci, ki so svojevrstna nadloga v Avstraliji, ne morejo skozi. Gornji trije čevlji so manj mrežasti, le toliko, da dingo ne more skozi.

Tak divjak je torej naš slavní dingo, a vendar! Če vjameš dovolj mladega, se da ukrotiti, udomačiti in je spet samo pes, kot to besedo navadno razumemo. Vemo, da aborigini tu pa tam iz dinga naredijo domačega psa. "Domač" postane pač le v toliko, da se drži človeka in ga celo uboga, "doma" se ne more držati, ker aborigini ga sami ne poznajo, dokler niso prišli v dotik s civilizacijo belih. Oba sta le "lovca", črnc in njegov pes.

Slika kaže aborigena z ukročenim dingom. Možakar je iz rodu Pintubu v osrednji Avstraliji. Prvega belega brata je videl šele leta 1957.

VELEZANIMIVA PRIREDITEV:

Č A R O V N I K

PRIDE V SYDNEY!

V soboto zvečer 27. oktobra

Prireditev za ta večer je bila že napovedana, pa smo medtem morali program spremeniti.

1. Dobili smo primerno dvorano, dosti VEČJO, da se ne boste nič drenjali. Imenuje se ST. CHARLES HALL na Carrington St., Waverley (Charing Cross.) Do nje vozita dva avtobusa iz mesta z napisom BRONTE BEACH, št. 378 in 379. Oba vozita mimo cerkve v Paddingtonu, od tam pa naprej še nekaj minut. Glede daljave torej le majhna sprememba. Dvorana je pa najmanj za 700 sedežev!

2. Napovedani igralci iz Wollongonga ne morejo priti. Namesto njih nam bo "igral" znani veliki in spretni čarovnik: Angel Parma, ki pride nalašč za ta večer iz Melbourne. Je velik strokovnjak v čarovniji in nam bo pokazal trike, da nam bodo lasje stali pokonci. Samo pridite!

3. Ostali program na odru bodo izpolnili naši godbeniki in pevci. To bo spet velik užitek. Nazadnje, kajpada, bo orkester povabil vse, da se zavrtite po mili volji. To pot brez skrbi vzamete komolce s seboj, bo dosti prostora zanje! Tudi za okrepčila bo poskrbjeno.

PONOVIMO: St. Charles Hall, Waverley, Carrington Street, avtobusna postaja POST OFFICE. Od tam na levo okoli P.O.

V soboto 27. oktobra ob 7:30 zvečer.

Pridite pravočasno da ne zamudite kake čarovnikove zanimivosti! In da ga ne boste motili s poznim prihajanjem!

Zares edinstvena prireditev! Povejte vsem: ČAROVNIK PRIDE!

Za Slov. Karitas:

P. Odilo

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi moji otroci: —

Naša šola v Melbournu je priredila igro Mačeha in pastorka. Škoda, da je niste vsi videli. Borna pa v Kotičku nekaj napisala o naši Jerici, medvedku, mucku in drugih.

Živela je deklica Jerica. Bila je sirota. Mamič ji je umrla, ko je bila še zelo majhna. Potem je dobila mačeho in z njo sestro. Jerice nista imeli radi. Ko je šel očka v gozd na delo, je mačeha Jerico pretepala. Sestra, ki ji je bilo ime Kora, ji je pa nagajala. Velika prijatelja Jerici sta pa bila Jure in njegov medvedek. Mačeha in Kora sta se medveda zelo bali.

Nekoč sta se mačeha in Kora domenili, da bosta poslali Jerico nekam daleč, da ne bo nikoli več prišla nazaj. Kora se je naredila bolno. Legla je na klop pred hišo in ječala: "Uh, kako me glava boli, uh, kako me trebuh boli!" Jerici se je Kora smilila. Rada je ubogala, ko jo je mačeha poslala daleč v gozd po zdravilno vodo.

V gozdu je našla mucko, ki je imela bolno oko. Jerica ga je umila in obvezala. Potem je prišel tudi pes, ki je imel zlomljeno nogo. Njemu in mucki je dala košček kruha. V zahvalo sta ji pokazala, kje je zdravilni studenec. K studencu je prišla stara žena, utrujena in žejna. Jerica ji je dala piti. V zahvalo je ponujala deklici polno lepih reči, pa Jerica ni hotela nobenega plačila.

Tedaj je zagrmelo in bila je tema. Ko se je spet zdanilo, je stala tam namesto starke lepa Sončna žena. Jerici je dala lepo skrinjico in notri je bil zdravilni kamen. S tem kamnom bo Jerica lahko zdravila bolnike, če izreče besede:

Zlati loki, skrite sile,
razklenite čarni krog!
Svetli žarki, razpršite
zdravje iz dekliških rok!

S temi besedami je Jerica takoj ozdravila mucka in psička.

Ker se Jerica dolgo ni vrnila, je Kora že zmetala vse njene reči iz hiše. Pa Jerica se je vrnila in Kora se je strašno čudila. Ko je povedala, kako je bilo v gozdu, sta ji mačeha in Kora hoteli vzeti zdravilni kamen. Pa je prišel na pomoč Jure

in njegov medved je zapodil obe v hišo, čeprav je bil bolan. Jerica ga je pa takoj ozdravila.

Zdaj je mačeha poslala Koro v gozd po zdravilni kamen, da bi imeli svojega. Rekla je, da bosta zdravili samo bogate bolnike in dobili dosti denarja. Tudi Kora je srečala mucko, pa jo je brenila. Srečala je psa, pa ga je zapodila. Prišla je stara žejna žena, pa Kora jo je imela za norca. Tedaj je spet zagrmelo in se potemnilo, potem je stala tam Sončna žena. Koro je kaznovala zaradi hudobnega srca in ji spremnila obraz, da je bila strašno grda. Skušala se je umiti, pa ni nič pomagalo.

Tako je prišla domov s svojim spačenim obrazom. Mačeha je ni spoznala. Povedala je vse, kako je bilo v gozdu, in Jerica je pritekla z zdravilnim kamnom. Pa ni nič pomagalo. Mačeha je zdaj verjela, da je to res njena Kora. Poskušala jo je umiti, pa spet nič. Tedaj je Kora spoznala, da mora povedati in obžalovati svoj greh, ki ga je skrivala v srcu. Mi že vemo za njen greh, hotela je skupno z mačeho spraviti Jerico s sveta. Zdaj sta obe prosili Jerico odpuščanja. Takrat sta spet prišla Jure in medved. Jerica je poskusila Koro ozdraviti in zdaj je zdravilni kamen res pomagal. Kora je dobila nazaj svoj nekdanji obraz.

Mačeha je bila vesela in je rekla: Zdaj bo pri nas vse drugače in lepše.

Jure je udaril na boben in medved je veselo zaplesal. Taka je bila naša igra in tak je bil njen konec. Ali ni škoda, da niste naše igre vsi videli?

Joj, kako lepo je igrala Jerico Uršičeva Cvetka! Pa tudi drugi naši otroci. Gledalci so zelo ploskali, gotovo bi tudi vi. — Anica.

(Slika na str. 299)

Prvo pismo iz šole v St. Albansu.

Dragi Kotiček: —

V sredo zvečer, ko sem zaspala, sem sanjala, da je bila vojska. Mi smo živeli v Ameriki in gledali televizijo. Jaz sem šla ven in slišala aeroplane, ki so naše mesto bombardirali. Šla sem nazaj v hišo in povedala, da je zunaj vojska. Ati ni verjel. Vprašal me je, odkod to vem. Rekla sem, da sem slišala bombe. On ni nič slišal, ker je bila televizija preveč glasna. Šel je ven in videl, da je res vojska. Vsi smo bili zelo prestrašeni. Potem sem se zbudila in sem bila vesela, da so bile samo sanje. — Ljubica Vah.

MLADINA V SYDNEYU PROSLAVILA SLOMŠKA

Urednik

PRAV RAZVESELJIVO JE, DA "SLOMŠKO-VO LETO" uživa med Slovenci v Avstraliji zaslužen priznanje. Ko so MISLI v začetku leta dodale gornje besede k naslovu, urednik ni mogel pričakovati, da bodo izzvale poseben odmev. Imel je samo dogovor s p. Odilom, da bo v vsaki številki nekaj napisal o Slomšku za stoletnico njegove blažene smrti. To obljubo pater vestno drži, kot naročniki sami vidite, več pa ni bilo pričakovati.

Pa je stvar segla vse delj. Značilno je, da ima prav pričujoča številka MISLI, prva po točni stoletnici Slomškovega odhoda k Bogu, priložnost poročati o dveh proslavah njemu v spomin in čast. V Melbourneu in Sydneyu. In še bolj značilno je, da je na obeh postavila na oder program — mladina. Prav mladina je bila Slomšku najbolj pri sre. To je pravilno poudaril govornik za uvod Slomškovega večera v Sydneyu v soboto 6 oktobra. In je dodal:

"Kdo bi si bil mogel misliti ob času Slomškove smrti, da ga bo njegov narod slavil za stoletnico na južni polobli, pa ne le v Argentini, ampak tudi v Avstraliji!"

In proslava v Sydneyu se je lepo obnesla. Že sama udeležba je bila dokaz za to, saj so rojaki kar čedno napolnili Paling's dvorano. Glavno besedo pri vsem programu sta imeli obe Slomškovi šoli: Cabramatta in Leichhardt. Zlasti iz Cabramatte, čeprav je bolj oddaljena, so prišlo otroci v spremstvu staršev v nekako tričetrtinski večini. Za večerno prireditev to morda niti ni priporočljivo, pa za tako izredno in redko priliko se da razumeti.

Petje malih v skupinah, duetih in solih, igranje na muzikalne instrumente, baletni ples in kar je še bilo, kaj naj o vsem reče kaka "kritika"? Saj je ljubko vse, kar otrok pokaže, pa čeprav kdaj le samega sebe. Vrednost je v tem, da se je naša najnežnejša mladina zadnje čase začela tako pogumno kazati na odr. In da je mogoče z njo postaviti pred občinstvo tako dolgo vrsto "točk" — v slovenščini!

Nazadnje je zapel o moški zbor pod vodstvom Ludvika Klakočerja. Namenili so se bili, da zapo-

jejo le dve pesmi. Občinstvo je izzvalo še tretjo in še četrto. Skoraj bi se človek bal, da so poslušalci pozabili ljubkost prejšnjih točk in da je prireditev ob nastopu pevcev nehote izgubila ime "mladinska" ali celo otroška. Vendar je pazljivo oko pozornega gledavca videlo tudi v zboru samo mladino, sicer že precej "zrelo", pa še davno ne staro. Celó g. Klakočér, je čudno mladeniško "mahal" takt in p. Odilo je z drugimi vred pel prav kakor bi bil še vedno — v zibki...

Sicer so se pa gledalci hočeš nočeš vrnili med otroke takoj nato spet, ko so si ogledovali razstavo izdelkov Slomškovih otrok v sosedni dvorani.

Da, vsa prireditev je bila resnično prijazna in Slovensko društvo, ki je bilo njen "sponzor", si je gotovo na novo utrdilo ugled med Slovenci v Sydneyu.

PETLETNICO PRVEGA SPUTNIKA je proslavil Amerikanec Walter Shirra, ne morda kak sovjetski astronaut, kot bi bilo pričakovati. Mnogi mislijo, da je to zelo "značilno". Seveda pa ne vemo, kako kmalu bo neki astronaut z Vzhoda "posekal" Shirrove rekorde ob petletnici. Pripisujejo namreč Shirru precej uspehov v podrobnosti, ne pa v celoti, in ti uspehi so taki, da jim gre prilastek "prvič". Razume se, da si lasti Shirrove uspehe vsa Amerika in ostali svet ne ugovarja. Pa je bilo kar zelo potrebno, da je prav te dni Shirra uspel. Ne ravno zaradi proslave petletnice Sputnika, bilo je nekaj drugega. Prav tiste dni poprej je vas svet imel oči uprte v Ameriko in je videl tam veliko grdobijo. To ni bila kaka ameriška naprednost, bilo je grdo nazadnjaštvo. Takorekoč žalostna "proslava" stoletnice civilne vojne, ki je nastala zaradi ravnanja s črnici. V državi Mississippi so se vršile stvari — in menda se bodo še — ki bi bile sramotne celó pred sto leti, kajšele danes! Res je bil čas, da so oči sveta, uprte v Ameriko, zagledale nekaj drugega kot nazadnjaštvo v ravnanju s črnici. Seveda pa ne smemo pozabiti, da zasplespljenci v Mississippiju še niso Amerika, pa seveda tudi vlada v Washingtonu skupno z znanstveniki, ki pošiljajo astronave v vesolje, še niso Amerika.

ČAROVNIK PRIDE!

Oglas str. 311

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 14. oktobra (druga v mesecu): St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Nedelja 21. okt. (tretja v mesecu): Sv. Jožef, Leichhardt, Roseby & Thornley Sts. ob 10:30.

Nedelja 28. okt. (četrt v mesecu) praznik KRISTUSA KRALJA: Villawood 10.15.

POZOR: Na to nedeljo ne bo naše službe božje

pri sv. Patricku v Sydneyu, ker bodo cerkev potrebovali zase. Namesto v Sydneyu bo spet v Leichhardt ob navadni uri. To je samo izjema za to nedeljo.

Zapoveden praznik VSEH SVETNIKOV v četrtek 1. novembra! Vsak katoličan naj se resno potruži, da bo ta dan pri sv. maši. Povsod bodo tudi **večerne službe božje**, pojdite v najbližjo cerkev. — Naslednji dan, v petek, so **VERNE DUŠE**, poleg tega **prvi petek v mesecu**. To ni zapovedan praznik, vendar se vsak katoličan potruži, da gre vsaj k eni sv. maši. Ta dan smejo duhovniki maševati po trikrat, vse sv. maše so za duše v vicah. Naročite kakšno za svoje drage rajne!

Nedelja 4. novembra (prva v mesecu): Blacktown ob 11.

Nedelja 11. nov. (druga v mesecu): St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Vselej pred mašo priložnost za spoved.

ROMANJE v LIVERPOOL

V nedeljo pop. dne 4. novembra

Farna cerkev v Liverpoolu je posvečena **Vsem svetnikom**. Njihov praznik je v četrtek pred našim romanjem. Naslednji dan so **Verne duše**. Spomin naših dragih rajnih in molitve zanje bomo opravili kar na romanju.

Cerkev v Liverpoolu je stara, prav podobna našim starim cerkvam v domovini. Je pa v slabem stanju — nič je ne prenavljajo, **ker bodo že prihodnje leto imeli novo!** Župnik je dejal: Le pridite in pomahajte naši cerkvi v zadnje slovo! Prihodnje leto pa pridite pomagat, ko bomo blagoslovili novo. In ta bo moderna, lepa, velika, tudi precej — draga.

Torej — pojdemo in porečemo z Bogom stari cerkvi, ki je dosti dobro služila fari od leta 1839 do zdaj.

SPORED ROMARSKÉ POBOŽNOSTI

2 — 2:30 zbiranje ob cerkvi za procesijo. Po procesiji pridiga z molitvami v cerkvi ter pete litanijske M.B.

3:40 sv. maša za vse naše drage rajne
(Med mašo spovedovanje in sv. obhajilo)

Po pobožnosti v cerkvi **družabnost (picnic)** na igrišču na drugi strani ceste. Za igre otrok in odraslih lepo poskrbljeno. Le pripeljite otroke in — sami pridite! Srečolov bo v korist misijonarju p. Podržaju.

Okrepčila prinesite s seboj

KAKO PRITI DO CERKVE?

Od železniške postaje en blok po ulici Scott, potem dva bloka po George ulici do ogla Elizabeth ulice. Tam je cerkev.

Avtomobilisti zavijete s Hume Hwy po Elizabeth ulici, pa ste tam.

Dobrodošli vsi in na svidenje!

ALI NAJ SE "ČISTOST" ŠE IMENUJE MED NAMI?

Sveti Pavel je nekoč zapisal: Nečistost in umazanija naj se med vami niti ne imenuje. Hotel je pač reči: Ne klafajte, da vas umazane besede ne zavedejo v kaj hujšega.

Nekje je bilo brati, da danes mladi ljudje zardevajo, če jim kdo očita — čistost... Ob klafanju pa ne!

READER'S DIGEST — gotovo nič "pridigarska" publikacija — ima dolg članek o ČISTOSTI. Preberi, če se ne bojiš, da te oblije rdečica! — Piše neka Margaret Cuklin Banning: The Case for Chastity.

ČE IMA ČISTOST KAJ VREDNOSTI V SEBI, zakaj ne pisati o tem? Mnogim je dovolj, da vejo: Moja vera mi narekuje pokorščino do moralnih postav, tega se držim. Toda ko je dandanes tolikokrat slišati, da moralna plat ne pride v poštev pri spolnosti, nastajajo težave. Nešteti tisoči mladih ljudi so prepuščeni sami sebi, da po lastnem preudarku zavzamejo stališče napram čistosti ali nečistosti — če je sploh mogoče kaj "odločati", kadar nad človekom zagospodari strast.

Odločijo se, preden so se o stvari primerno poučili in preden so slišali dobro razpravo o tem vprašanju. Slišali pa so, da se "vsi vdajajo nečistosti" in pomešanost spolov dandanes ni več kaj napačnega. To jih zapelje, da se spuste v početja, ki bodo kar gotovo pustila svoj pečat za vse življenje na njih značaju. Zlasti pri dekletih pride do spremembe njihove duševnosti in telesnosti.

Ne pozabimo, da nečistost, pa naj bi bila še tako splošna, ni vodilo za življenje — vodilo je še vedno čistost!

Človeška družba na splošno ne odobrava nečistosti in ji ni do tega, da bi jo uvedla v vsakdanjo prakso. Vsak odrasli človek pozna mnogo deklet — tudi jaz sama jih poznam — ki jih nečistost ne mika. Žive lepo urejeno življenje. Njihovo zanimanje je študij, pameten šport, domači opravki in zdrava družabnost. Seveda pa tudi takim dekletom pride do ušes, kako del današnjega sveta pomežikuje nečistosti in celo spodbuja k spolnemu izživljanju pred zakonom. Mi odrasli pred tem dejstvom ne smemo zapirati oči. Zato je dovolj razlogov, da se razgovorimo o teh rečeh in podčrtamo nekatere stvari, ki kljub današnji odkritosti mladini še niso dovolj znane.

Fantje, ki zapeljujejo dekleta, jim prigovarjajo kar tjavendan: "Le zakaj ne? Saj to ni nič takega!" Pa ne vedo, da noben zdravnik, ki je na

dobrem glasu, ne misli tako. Noben psiholog, ki je raziskoval probleme predzakonskih spolnih odnosov, si ne upa trditi, da so to gole malenkosti. Seveda bosta lastna vest in sila strasti v vsakem poedinem primeru odločevala. Toda osebne in družabne posledice nečistovanja so tako usodne, da bi ne smele biti le privatne zadeve poedincev, ampak spadajo pod pozornost vse javnosti. Kdor se je o teh posledicah poučil, mi bo dal prav.

Naj omenim najprej to: poznamo dejstva o spolnih boleznih in splavih. Recimo, da bo znatnost spolne bolezni odpravila. Priznamo, ko pride do tega, bo izginila ena tveganost nečistovanja. Pa je še dolga pot do take "varnosti". Medtem je vsako mešano spolno udejstvovanje zelo tvegana reč, zakaj nobeden od njiju se ne daje sproti preiskati zdravniku.

Dekle ima pač v spominu, o čemer je slišala, pa mnogo tega je neresnično. Naj se ne boji, da bi zanosila, pravijo, rabi samo sredstva, ki ki to preprečujejo! Tisto zagotavljanje: "Popolnoma varna si" ni samo jako podlo, tudi lažno je. Še bolj lažno pa postane v okoliščinah, ki navadno privedejo do nečistovanja.

Statistka kaže, da ogromno število neporočenih mladih žensk prihaja k mazačem zaradi splava. Kajpada so mnoge med njimi slišale praviti, da je odprava plodu lahka zadeva. Naj jim povem: Na tucate žensk umrje vsako leto zavoljo splavov! Nevarnost za infekcijo je mnogo večja kot pri naravnem porodu, ker tu gre za poseganje v samo maternico, kar je pri porodu samem le redko treba. Pa če tudi jih primeroma malo umrje, jih pa toliko več odnese pohabljenost za vse življenje, morda "samo" nerodovitnost zanaprej.

Toda ne moremo ostati zgolj pri vprašanju zdravja. Duševne — ali dušeslovne — posledice so enako resne. Dekleta imajo pogosto občutek groze za vse življenje, žalost za izgubljenim detetom jih tare do smrti. Celó žena, ki normalno rodi, v urah trpljenja marsikatera misli: Da bi ne bila nikoli imela spolnega užitka! Ko tiste ure minejo, vse trpljenje pozabi: ima svoje dete, ima moža, postala je mati in ta čast ji daje dostojno mesto v družbi. Nasprotno pa samsko dekle, ki se je zatekla k odpravi plodu — kaj ji ostane? Nima otroka, nima moža, pred družbo skriva. Če skriti ne more, čuti krivdo tudi pred ljudmi, ne le pred lastno vestjo. Taka prav lahko zasovraži vse moške, najprej tistega, ki ga je nekoč ljubila, za

Konec str. 317

NEW SOUTH WALES

Mona Vale. — To sporočilo bi moralo priti že v septembrski številki, pa se je pisanje nekam zapletlo. Dne 6. avgusta mi je umrl mož Vladimir, ki je dolga tri leta prenašal težko bolezen. Pokopali smo ga v Mona Vale dne 9. avgusta. Ob tej bridki izgubi sem prejela od mnogih izraze iskrene sučustvovanja in se želim vsem prav lepo zahvaliti. Zlasti tistim, ki so pokojnika spremili na zadnji poti do groba. Bog jim povrni, rajniku pa večni mir! — **Hedviga Stanojkovič.**

Paddington. — Bela žena Smrt se kar ne more odpraviti od nas iz Sydneya. Dne 5. septembra je pretrgala nit zemeljskega življenja 64 let staremu Stanislavu Veliščku. Bil je rojak iz Zapotoka pri Kanalu in je živel v Avstraliji 35 let. Bil je samski. Več let je delal v gozdovih, pozneje se je nastanil v Sydneyu in imel v Glebe svojo hišo ter nekaj časa tudi čevljarnico. Zadnja leta je bil ohromel in je umrl v bolnici. Pokopali smo ga iz cerkve sv. Družine, Granville, na pokopališče Rookwood. Pogrebne obrede je opravil podpisani ob lepem številu udeležencev izmed sorodnikov in znancev rajnega. Pokojni zapušča tu brata Leopolda, enega nečaka in nečakinjo Milko, poročeno Stanič. Sorodniki se zahvaljujejo vsem, ki so za dušo rajnega molili in njegove telesne ostanke spremili na pokopališče. Pokojni naj počiva v božjem miru! — **P. Odilo Hajnshek.**

Liverpool. — Šele ob času priprav za novembrsko romanje v Liverpool smo zvedeli za to žalostno novico. Družina Jurija Šimiča na Bathurst ulici je že 31. maja 1962 izgubila mater. Ime ji je bilo Ljudmila in smrt jo je dohitela v avtomobilski nezgodi v Liverpoolu. Poleg moža je zapustila tri sinove in eno hčer, ki so vsi odrasli. Družina je prišla v Avstralijo pred leti s Tržaškega. Izrekamo ji zapoznelo sožalje. — **Ur.**

Sydney. — Zadnje štiri dni septembra se je mudil na obisku v Sydneyu znani dr. Jure Koce iz

Pertha. Poleg uradnih opravkov, ki jih je imel, je obiskal tudi nekaj svojih rojakov in znancev iz starih in novih časov. Povsod so ga bili veseli, ker zna o marsičem prijetno in zgovorno kramljati. Pred odhodom je povedal, da odnaša s seboj v Perth lepe spomine na Sydney in bo kmalu spet prišel. G. doktor, pozdravite rojake v Perthu in na veselo svidenja po Vaši napovedi! — **Ur.**

Paddington. — V nedeljo dne 30. septembra mi je silil v spomin znani izrek: "In spoznali so čas obiskovanja." Kaj je pa bilo takega? Bila je peta nedelja v mesecu in sem imel slovensko službo božjo za rojake v Wollongongu. To je že ustaljena navada, da vsako peto nedeljo (včasih štirikrat, včasih tudi petkrat na leto) pride med rojake v Wollongong slovenski duhovnik. Za vsak primer sproti je opozorilo v MISLIH, za zgoraj omenjeno nedeljo sem pa še posebej razposlal vabila rojakom v Willongongu in okolici. Odzvali so se res v razveseljivem številu. Služba božja je vedno ob 5. pop. v katedrali. Prišel sem to pot po drugo uro poprej in že našel čakajoče ob spovednici. Prihajali so nadaljnji in do začetka sv. maše se je nabralo prav častno število. Med sveto Daritvijo so se prav zgledno vedli. Besedo božjo v svojem jeziku so z vso pozornostjo in vidnim zadovoljstvom poslušali. Ginljivo je bilo videti, ko se je pred sv. obhajilom toliko vernikov dvignilo in namerilo korak k obhajilni mizi. Gotovo je mnogim vstalo vprašanje v duši: Le zakaj nisem tudi jaz med njimi? No, pa pa prihodnjič, kajne? Pred pridigo in na koncu maše smo tudi navdušeno zapeli. Slovincem v Wollongongu čast! Naslednja služba božja bo v Wollongongu spet peto nedeljo v decembru — 30. dan v mesecu. Na svidenje! — **P. Odilo.**

Wollongong. — Preteklo nedeljo sem se udeležil slovenske službe božje v katedrali. Upam, da je bil p. Odilo zadovoljen z nami, saj smo se zbrali v izredno lepem številu. Pater nam je krasno pridigal, človek bi ga kar naprej poslušal. Upam, da so se njegove besede nas vseh živo prijele. — **I. Burnik.**

Wollongong. — Lepo se zahvalim p. Odilu za lepo službo božjo, ki smo jo imeli v nedeljo 30. septembra. Jaz sem prišel v cerkev slučajno brez beliča v žepu, pa nisem mogel kupiti knjige FATIMA, ki jo je pater imel s seboj, pa tudi vbogajme nisem mogel nič dati, ko je bila v cerkvi zbirka. Zato pošiljam posebej 50 šilingov. Pošljite mi knjigo FATIMA, kar je več, naj pa bo za patra Odila. Saj se včasih čudim, kako slovenski duhovniki izhajate, ko imate toliko potov in stroškov, o kaki redni plači pa ni slišati. Lepo pozdravlja Julij Bajt.

VICTORIA

Melbourne. — Pošiljam še nekaj dostavkov k sestavku o meni v zadnjih MISLIH. Preden sem bil nastavljen kot restavrator pri Etnografskem muzeju in Narodni galeriji v Ljubljani, sem imel samostojne ateljeje v Trnovem, Karunova ulica 6. To je bilo v hiši srhitekta Jožeta Plečnika. Takrat sem se bavil večinoma s cerkvenim slikarstvom in restavriranjem cerkva po Sloveniji in Hrvatski. Čistil sem freske, konserviral in restavriral baročne in renesančne oltarje, slike in pozlatarska dela. V glavnem so bile to poškodovane baročne umetnine. V letu 1953 sem izvršil restavratorska dela v stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani. Restavriral sem kor za glavnim oltarjem, kjer so sedeži za kanonike. Porabil sem 1,000 listov 28 karatnega zlata. Vsi sedeži imajo čudovite reliefe svetnikov za naslonjali. Prevz. škof Vovk mi je pred odhodom iz domovine napisal priporočilno pismo, ki zaključuje: Omne opus pulchre at artificiose perfecit — vse delo je opravil lepo in umetniško.

V Holandiji, kjer sem bil tri leta, sem izvršil najlepše umetnine, odnosno jih restavriral. Za kraljevski dvor, za princeso Armgarth itd. Pri haškem sodišču sem bil nastavljen s stalnim nameščenjem kot restavrator z mesečno plačo 500 holandskih guldo. Kar se tiče restavriranja stropnih fresk v gradu Dolenjskih Toplic, je bilo to moje največje delo in tudi najtežje. Zlasti, ker sem moral delati v zimskih mesecih. Najlepši spomini iz domovine so pa iz časov, ko sem delal po farnih in podružničnih cerkvah po deželi ter prenavljal slike, oltarje in kipe. Preden sem začel delati, sem vselej šel k orglam in zaigral nekaj akordov Bacha ali Gonoudovo Ave Maria. Tako sem si ustvaril za delo pravo vzdušje. Dostikrat mi je župnik gonil meh ali pa kak otrok, ki je bil med gledalci. Otoci so namreč povsod radi prihajali gledat, kako delam. Na Notranjskem je fara Stari trg pri Ložu,

ki ima 20 podružnic. Cerkev v vaši Kozarišče je posvečena sv. Bernardu. Dobil sem nalogo, da vse prenovim. Svetniki v oltarjih so stari po 400 let, pozlačeni, ali tenka skorja jih je komaj še držala skupaj. Preden sem sv. Bernarda vzel iz oltarja, sem mu rekel: Ljubi sv. Bernard, vsaj tako dolgo se dobri drži, da te postavim na tla! In res se je dobro držal. Potem sem kip restavriral in utrdil z injekcijami, da je spet dober za morda nadaljnjih 400 let. — **Franc Benko.**

Melbourne. Kakor je bilo že omenjeno, leži v Bólnici Austin Hospital rojak Anton Benčina, Ljubljčan, znan tudi pod imenom "Miha". Oni dan sem ga obiskal. Je kar dobre volje, saj zdaj se je že privadil misli, da ne bo nikoli več stopil na noge. Spodnji del života mu je namreč popolnoma ohromel in ne upajo, da bi se popravil. Tako hudo ga je torej prizadelo v tunelu gori v Snowy, kjer ga je vdor v tunelu podsul. Fant se je vdal v neizogibno, na vozičku bo prebil ostalo življenje, ko ga bodo odpustili iz bólnice. Obiskov je zelo vesel in pozdravlja znance po državah Vic. in NSW. — **Prijatelj.**

KLUB TRIGLAV SYDNEY

vabi na zabavo

v soboto 3. novembra ob 8 zvečer

DISPENSARY HALL
432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba
Vsi lepo vabljeni

Naslednja enaka zabava prav tam:

v soboto 1. decembra ob 8 zvečer.

ČISTOST

(s str. 315)

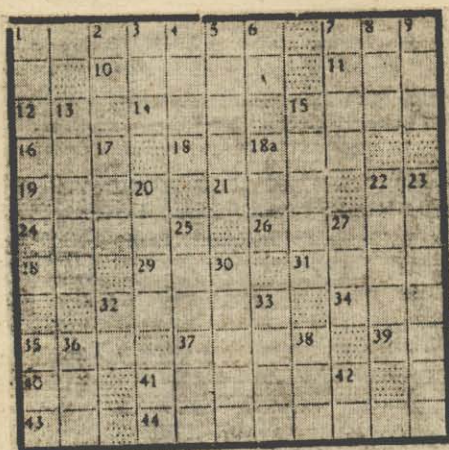
njim vse druge, ostane samica in pred vsem svetom zagrenjena.

Vse to niso majhne reči, kajne, vendar pa priznamo: Če naj zidamo čednost čistosti samo na strah pred posledicami, ne bo velikega uspeha. Vprašati se moramo: Kakšna je njena notranja vrednosti sama na sebi?

(Pride prihodnjič)

KRIŽANKA

(Prikrojena)

Navpično

- 1 znano ime za šaljivca
- 2 je (angl.)
- 3 bilka
- 4 zanos, zalet
- 5 slovenska vas na Notr.
- 6 kaiser-königlich
- 7 napravi njivo bolj rodovitno
- 8 črke 16,23 in 4
- 9 bivša portug. kolonija
- 13 mesto v Litvi
- 15 garje (tujka)
- 17 madžarska beseda za mesto
- 18 ptič pevec
- 20 svojilni zaimsek
- 22 nazivi
- 23 strasten privrženec
- 25 iz pastirčka kralj (2, sklon)
- 27 avstralska ptica
- 30 nadglavišče
- 32 avstralska država
- 33 kriči! — tuli!
- 35 kakor 34 vodoravno
- 36 človek brez družčine
- 38 jaz (lat.)

Vodoravno

- 1 trg na Koroškem
- 7 pol imena ruskega pisatelja
- 10 močan, silen mož

- 11 novo brez o
- 12 polovica besede "vmea"
- 14 lošč, glazura
- 15 slovenska reka
- 16 huda zver
- 18 ne veliko, več kot nič
- 19 posedujem
- 21 prostor za pevce
- 22 če (angl.)
- 24 je hotel umoriti Jezusa
- 26 odvzema, kar je obešeno
- 28 pol Alaha
- 29 osebni zaimsek
- 31 tako bodi!
- 32 stran neba
- 34 ena (lat.)
- 35 Severna Amerika
- 37 zmrzlina na drevju
- 39 pri (angl.)
- 40 predlog
- 41 popust mraza (i namesto j)
- 43 sem (angl.)
- 44 avstrijski general v 1. svet. vojni.

2. Računstvo

Na našem vrtu raste drevo. Na drevesu je dvajnajst vej. Na vsaki veji so štiri gnezda. V vsakem gnezdu je sedem ptičkov. Vsak ptiček poje štiriindvajset pesmic drugo za drugo, kar naprej. — Koliko dni in noči pojejo ti ptički?

AVGUSTOVE UGANKE REŠENE

1. Križanka

Vodoravno: 1 sosed — 5 odkup — 9 imendan — 10 obrat — 11 mreža — 12 Eva — 14 Ante — 16 Gabo — 18 Noe — 19 UNO — 21 kor — 22 škoda — 24 mesta — 26 Irena — 29 Ocean — 30 tenis — 31 mladina — 33 idea — 34 akti.

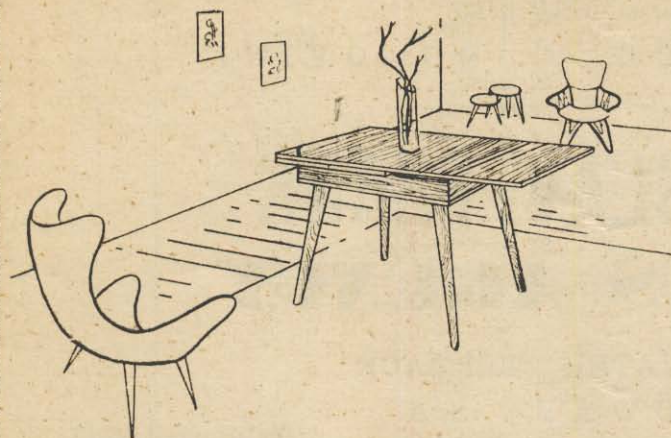
Navpično: 1 Slovan — 2 sirote — 3 Ema — 4 dete — 5 odma — 6 dar — 7 Knežak — 8 prapor — 13 vino — 15 norec — 17 bolni — 19 ukana — 20 oditi — 22 štala — 23 arena — 24 moli! — seme — 27 enak — 28 Asti — 32 da.

Uganke

2. Jajce. — 3. Stari oče, oče in sin. — 4. Petelin. — 5. Četrtek.

Rešitve poslali: Angela Gruntar, Jože Grandovec, Franc Koren, Jožef Grilj, Magda Cah, Mirko Cuderman, Francka Štibilj, Jože Maček.

HOLROYD FURNITURE CO., 403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

**POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.
REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.**

KADAR KUPUJETE POHIŠTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

BOGATA IZBIRA:

**Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtiči
Aparati za britje in striženje**

**Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli**

**Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli**

"OK PHOTO"

108 GERTRUDE ST., FITZROY, VIC.

Paul Nicolitch

**Vsakovrstna fotografska dela: krsti, poroke, godovanja, priložnostni sestanki, igre
Jamčimo odlično izdelavo po konkurenčnih cenah.**

Tel.: JA 5978

General Building Contractor

Paul T a u t in žena Branka

**4 Heydon Street
Enfield, N.S.W.
Phone UJ 5101**

Se priporoča slovenskim rojakom za vsa stavbinska dela.

ŽE 12 LET VAM DOBAVLJA

po ugodni ceni televizijske aparate, hladilnike, električne peči in druge hišne potrebščine

JOŽE VORŠIČ

19 BELGIUH ST., AUBURN

Tel.: 649-8523

**Posebne ugodnosti pred božičnimi prazniki.
Plačila v gotovini ali na obroke po izredno konkurenčnih cenah.**

VICTORIA PHOTO STUDIO

144a Henley Beach Rd., Adelaide

J o s. B r e g l e c

Vse vrste moderne fotografije: poroke, gostovanja, portreti, otroci. Tudi v barvah.

Ugodne cene in hitro delo

TEL: 576-560

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske
aparate, frižiderje itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

Se priporoča Stanislav Frank

HIŠNIM POSESTNIKOM IN STAVBENIKOM

ZA VESTNO IN HITRO BARVANJE HIŠ IN STANOVANJ

SE OBRANITE NA SLOVENSKO PODJETJE

KOBAL BROTHERS

PAINTERS & DECORATORS

9 Simmons St., Enmore (Sydney) NSW

**PETNAJSTLETNA PRAKSA VAM JAMCI ZA DOBRO OPRAVLJENO DELO KOT
STE GA BILI VAJENI DOMA. CENE ZA VSA DELA PO DOGOVORU. PIŠITE NA GORNJI
NASLOV ALI TELEFONIRAJTE:**

51-8124 (od 7. — 8. zjutraj in po 5. popoldne)

71-9054 (od 5. do 8. zvečer)

**ČE HOČETE MOJSTRSKO DELO, SE OBRNITE NA MOJSTRE! NOBENO DELO NAM
NI PREMAJHNO, NOBENO PREVELIKO. NAŠE GESLO: POŠTENO DELO ZA POŠTEN
DENAR!**

CENIK STANDARD DARILNIH

PAKETOV

NAJSTAREJŠE IN NAJSOLIDNEJŠE SLOVENSKE TVRDKKE

Dr. J. KOCE

G. P. O. Box 670, PERTH W. A.

BOŽIČ SE BLIŽA! Paket, ne denar, je pravo darilo dragim doma za Božič. To le tos tembolj velja, ker je znano, da radi suše itd. vlada doma pomanjkanje hrane.

V ceniku navedeni paketi so ali OPROŠČENI CARINE ALI PA SE CARINA IN VSE TAKSE V TRSTU vnaprej plačajo, tako da je sigurno, da bodo Vaši doma letos za Božič dobili poslani jim pakete popolnoma brezplačno v roke. Ne zamudite prilike in razveselite Vaše drage doma z božičnim darilnim paketom!

Obenem z naročilom mi pošljite Money order. Gotov denar mi tudi lahko pošljete, toda samo v priporočenem pismu (registered letter).

Paket št. 1:

1 kg kave Minas Prima
2 kg sladkorja v kockah
½ kg čaja Ceylon
200 gr. toalet. mila Palmolive

4.45 kg £3.8.0

Paket št. 2:

1 kg kave Minas Prima
2 kg sladkorja v kockah
3 kg riža Zlato Zrno
3 kg makaronov/spagetov, finih

9 kg £4.6.0

Paket št. 3:

1 kg kave Minas Prima
5 kg sladkorja kristal
5 kg makaronov/spagetov, finih
2 kg riža Zlato Zrno
½ kg popra v zrnju
½ kg čaja Ceylon

13½ kg £6.0.0

Paket št. 4:

2 kg kave Minas Prima
3 kg sladkorja kristal
5 kg svinjske masti
7 kg riža Carolina Ardizzone
1 kg rozin (grških sultan)

18 kg £8.8.0

Paket št. 5:

1 kg kave Minas Prima
3 kg sladkorja kristal
5 kg makaronov/spagetov, finih
2 kg svinjske masti
5 kg riža Zlato Zrno
1 kg olivnega olja
½ kg finih bonbonov
150 gr. popra v zrnju
200 gr. čaja Ceylon

18 kg £8.0.0

Paket št. 6:

1 kg kave Santos Prima
5 kg makaronov/spagetov, finih
5 kg sladkorja kristal

5 kg riža Zlato Zrno
5 kg bele moke OO, najfinejše
1 kg olivnega olja
1 kg medu
2 kg svinjske masti
½ kg rozin (grških sultan)
100 gr. čaja Ceylon
100 gr. cimeta
2 stroka vanilije

26 kg £9.0.0

Paket št. 7:

1 kg kave Minas Prima
5 kg sladkorja kristal
10 kg bele moke OO, najfinejše
1 kg rozin (grških sultan)
10 kg riža Carolina Ardizzone
5 kg makaronov/spagetov, finih
1 kg olivnega olja
1 kg mila za pranje
½ kg toalet. mila Palmolive
½ kg popra v zrnju
½ kg čaja Ceylon

35 kg £10.10.0

Paket št. 8:

2 kg kave Santos Prima
 10 kg sladkorja kristal
 5 kg bele moke 00, najfinejše
 1 kg rozin (grških sultan)
 5 kg spagetov/makaronov, finih
 5 kg riža Zlato Zrno
 1 kg mlečne čokolade
 1 kg sira Parmezen, starega
 2 kg olivnega olja
 100 gr. popra v zrnju
 100 gr. cimeta
 100 gr. čaja Ceylon
 200 gr. toalet. mila Palmolive

32 kg £12.18.0

Paket št. 9:

50kg bele moke 00 (v dvojni vreči)
 10 kg sladkorja kristal
 17 kg svinjske masti (kanta)
 3 kg kave Santos Prima
 5 kg riža Zlato Zrno
 5 kg spagetov/makaronov, finih
 1 kg rozin (grških sultan)
 1 kg mlečne čokolade
 1 kg suhih smokev
 200 gr. popra v zrnju
 200 gr. čaja Ceylon
 100 gr. cimeta

92½ kg £20.10.0

Paket št. 10:

10 kg bele moke 00, najfinejše
 7 kg sladkorja kristal
 5 kg riža Zlato Zrno
 2 kg spagetov/makaronov, finih
 2 kg kave Santos Prima
 2 kg holandskega sira (cel hlebec)
 1 kg olivnega olja
 1 kg rozin (grških sultan)
 2 kg mila za pranje
 1 kg toalet. mila Palmolive
 1 kg čaja Ceylon
 1 kg popra v zrnju

33 kg £12.14.0

Paket št. 11:

50 kg bele moke 00 (dvojna vreča)
 17 kg svinjske masti (kanta)

67 kg £11.8.0

Paket št. 12

100 kg (dve dvoj. vreči) bele
 moke 00 £9.12.0

Paket št. 13:

17 kg svinjske
 masti (kanta) £6.10.0

Paket št. 14:

50 kg (dvojna vreča) bele
 moke 00 £4.18.0

Paket št. 15:

4 kg svežih pomoranc (ali limon)
 £2.19.0

Paket št. 16:

9 kg svežih pomoranc (ali limon)
 £5.8.0

Paket št. 17:

3 kg kave Santos Prima
 3 kg riža Zlato Zrno
 3 kg sladkorja kristal
 3 kg spagetov Fedelini
 3 kg bele moke 00, najfinejše
 3 kg svinjske masti
 18 kg £9.5.0

Paket št. 18:

50 kg (dv. vreča) bele moke 00
 3 kg kave Santos Prima
 5 kg riža Carolina Ardizzone
 10 kg sladkorja kristal
 68 kg £12.15.0

Paket št. 19:

5 kg riža Zlato Zrno
 5 kg bele moke 00, najfinejše
 5 kg spagetov/makaronov, finih
 1.20 kg finih keksov
 1 kg finih bonbonov
 17.20 kg £5.16.0

Paket št. 20:

10 kg bele moke 00, najfinejše
 10 kg sladkorja kristal
 10 kg riža Zlato Zrno
 1 kg rozin (grških sultan)
 2 kg olivnega olja
 1 kg finih bonbonov
 600 gr. finih keksov

34.10 kg £8.10.0

Paket št. 21:

10 kg bele moke 00, najfinejše
 10 kg svinjske masti
 10 kg riža Zlato Zrno
 10 kg sladkorja kristal
 40 kg £10.16.0

Paket št. 22:

5 kg bele moke 00, najfinejše
 2 kg makaronov/spagetov, finih
 1 kg olivnega olja
 1 kg holandskega sira
 3 kg riža Zlato Zrno
 1 kg finih bonbonov
 1.20 kg finih keksov
 1 kg mila za pranje
 1.20 kg marmelade, fine
 1 kg rozin (grških sultan)

17.40 kg £7.10.0

Paket št. 23:

5 kg polenovke (orig. norveške)
 2 kg olivnega olja
 5 kg bele moke 00, najfinejše
 12 kg £6.18.0

Paket št. 24:

50 kg (dvojna vreča) bele moke 00
 10 kg sladkorja kristal
 1 kg kave Santos Prima
 5 kg riža Zlato Zrno
 5 kg makaronov/spagetov, finih
 5 kg olivnega olja
 1 kg rozin (grških sultan)
 1 kg finih bonbonov
 200 gr. čaja Ceylon

77.70 kg £14.10.0

Paket št. 25

4 kg olivnega olja £2.17.0

Paket št. 26:

5 kg kave Santos Prima
 3 kg sladkorja kristal
 3 kg sladkorja v kockah
 5 kg riža Splendor
 1 kg mlečne čokolade
 1 kg popra v zrnju
 1 kg indij. čaja

18 kg £10.18.0

Zastopnik za Vic.:

Mr. J. VAH

2 KODRE STREET,
 ST. ALBANS, VICTORIA
 TEL. 65-9378

Zastopnik za N.S.W.:

Mr. R. OLIP

65 MONCUR STREET,
 WOOLLAHRA, SYDNEY, N.S.W.
 TEL.: FB 4806